

**"NIET DIE MEISJES
.....MAAR JIJ!"**

**DOOR
G.VAN BOKHORST**

v.

G.F.CALLENBACH N.V. NIJKERK

**„NIET DIE MEISJES....
MAAR JIJ!“**

MET TEKENINGEN VAN JAAP VEENENDAAL

**„NIET DIE MEISJES....
MAAR JIJ!”**

D O O R

G. VAN BOKHORST

G. F. CALLENBACH N.V. — UITGEVER — NIJKERK

1. VIER VRIENDINNEN

Die lange weg van het dorp door de hei heen naar gindse dennenbossen heet de Schapendrift. Het is een eenzame weg, want er staan maar weinig woningen. En kijk eens, aan de rand van het grote bos zie je ook nog een huisje. Dat is wel het kleinste van alle. Daar woont een bezembinder. Boven dat huisje is altijd lawaai van wind in de bomen. Soms speelt daar een dun briesje en dan ruisen die bomen zacht van tevredenheid. Het lijkt wel of zij met elkander fluisteren, maar wij verstaan die taal niet. Ineens kan er een dood hout met een doffe slag op het naaldenkussen vallen. Maar soms schijnt de wind

wel boos op de bomen, en dan gaan de kruinen wild heen en weer, zodat zij kraken. Daarna wordt het weer rustig. Doch altijd hoor je het ruisen, dag en nacht door. Want de wind en die bomen zijn goede kameraden, zij kunnen niet buiten elkander.

Het is in de maand Mei en acht uur in de morgen. Er komt juist een meisje uit het huisje bij het bos. Dat meisje heet Trui, zij gaat altijd trouw naar school. Moeder wuift haar na. Dat meisje is erg klein bij die hoge bomen, en o, wat ziet zij mager en bleek. Toch kijken haar ogen blij in het rond. Zij luistert naar het ruisen heel hoog boven haar. Dat klinkt nu als een teer en vrolijk liedje in de zoele lucht. Trui krijgt de geur van gom en hars in haar neus en zij ruikt ook de bosgrond. De lente zit in de lucht en daarom kijkt Trui zo opgeruimd in het rond. Zij mag nu zonder mantel naar school. Dat manteltje was erg kaal en andere kinderen keken er wel eens naar. Soms zo erg, dat Trui zich schaamde. Maar nu zal zij geen last hebben van nieuwsgierige en medelijdende blikken. Geen wonder dat Trui nu vrolijk is. Want die medelijdende ogen van andere meisjes konden haar soms zo'n pijn doen, die staken haar diep in het hart. Als Trui een eindje gelopen heeft, staat zij eens stil. Ja, nog hoort zij het zachte zingen der bomen. Nog, nog, nog, . . . nee, nu niet meer. Meteen trekt Trui een streep op het harde pad terzijde van het wagenspoor. Zo doet Trui elke morgen, want zij vindt dit een leuk spelletje. Gisteren kon zij het suizen van de wind in de bomen nog verder horen. O ja, hier staat de streep van gisteren nog. En een heel eind verder vindt zij pas de streep van eergisteren. Maar toen waaide het ook zo erg, dat de bomen geweldig te keer gingen. Om bang van te worden. Vroeger was zij wel eens bang voor dat woeste waaien, doch nu is Trui daar goed aan gewend. Ineens begint zij te glimlachen, zij denkt zeker aan iets

grappigs. Het schoot haar te binnen hoe zij als heel klein meisje eens op een avond met moeder naar het dorp mocht toen eerst. Zij was nog maar een dreumes van vijf jaar. Die avond was het heel donker en het waaide hard. En de hoge kastanjeboom voor het huis van den dokter maakte toen zo'n leven, dat Trui er bang van werd. Toen had zij tegen moeder gezegd: „'k Wou maar dat de bladeren al van de bomen af waren.” Moeder had haar niet zo gauw begrepen en zij vroeg: „Waarom, kind?” En Trui antwoordde: „Want als de bladeren van de bomen zijn, dan waait het niet zo hard meer!” Moeder moest toen lachen en zij had Trui eventjes dicht tegen zich aangedrukt, eens eventjes echt lekker geknuffeld. Natuurlijk had moeder het eerst vreemd gevonden, dat haar dochtertje zo naar het vallen der bladeren verlangde. Nee hoor, nu verlangt Trui daar ook niet meer naar. Want als de bladeren zo beginnen te vallen, dan neemt de zomer weer afscheid voor een jaar en dan komt de herfst met zijn koude regens. En dan de winter. Als je dan met een dun manteltje in die scherpe vrieswind naar school moet. . . . Hè ja, zij moest in Indië wonen, want daar is het altijd warm.

„Hé zeg, kun je niet even op me wachten?”

Trui schrikt van die schreeuw, want zij had diep in gedachten gelopen. Zodoende had zij niet goed opgelet en reeds was zij het huisje van haar vriendin voorbijgegaan. Met een paar stappen heeft Rie haar ingehaald. Nu gaan er twee meisjes over de eenzame weg. Rie vraagt plotse-ling:

„Mocht jij ook zonder mantel naar school?” Trui knikt van ja, maar Rie praat weer over iets anders. Haar mondje staat niet stil, 't is een bijdehandte, hoor. Een echt haantje de voorste met alles; toch een aardig meisje. Uit een kleine boerderij komt nu nog een meisje, ook al zonder mantel. Het is nu ook zo'n mooie zachte dag in-

eens. Maar Teuntje van den boer heeft haast helemaal geen mantel nodig, want dat is zo'n dikkerd. Die loopt bijna altijd te zweten, alleen als het hard vriest niet. Die Teuntje is een echte tonnetje-rond. Je moet vaak om haar lachen, ze is ook een grote grappenmaakster. Kijk, zij zweet warempel al weer een beetje. De meisjes lopen zeker te hard naar haar zin. Teuntje is een goedig meisje, hoor, en zij wordt niet gauw kwaad ook. Dat zie je vaak van dikkerds, die maken dikwijls met een grapje een eind aan ruzies. Nu gaan er drie meisjes over de drift. Heel in de verte komt een boerenwagen uit de hei. Dat is Teuntjes vader met een voer plaggen. Bles moet zwaar trekken in het bolle zand van dat diepe wagenspoor. De paardekop gaat maar op en neer. Die knikt voortdurend van ja tegen de meisjes.

Rie heeft daar ook erg in en zij roept:

„Hé Bles, is het waar?” — Rie stoot haar vriendinnen aan, en zegt:

„Hij zegt ja... kijk maar!”

Rie vraagt nu telkens iets anders aan Bles. Die knikt maar van ja. Dat is grappig.

Zij komen weer langs een huisje, maar daar wonen een paar heel oude mensen. Doch bij het volgende huisje staat al een meisje te wachten. Die vliegt meteen terug om te vragen of zij haar mantel ook thuis mag laten. Dat mag, en als zij weer vrolijk naar buiten stuift, vragen de anderen: „Toe Coba, haal je springtouw even!” Weg is Coba weer. Hijgend van het rennen komt zij bij haar vriendinnetjes. 't Is toch zo fijn om zonder mantel te lopen. Echt vreemd, maar je wordt er ook vrolijk van. Want nu weet je goed, dat de zomer in aantocht is. Rie zegt: „Zo raar, hè? 't Is net of je telkens je hand in een mantelzak wilt steken!”

„Ja!” zeggen de anderen en zij knikken elkander toe. Zij weten soms ook geen raad met hun handen.

Rie heeft iets bedacht: „Wat hebben jullie liever, de zomer of de winter!” Rie, Teuntje en Coba moeten eerst lang nadenken en dan kiezen zij eindelijk de zomer. Maar Trui zei direct al: „Ikke de zomer!” Zij hoefde niet lang te prakkizeren. Dat komt zeker omdat zij het meest van allen kou lijdt in de winter. Zij moet het verst lopen en haar kleren zijn dunner dan die van haar vriendinnen.

„Waarom?” vraagt Rie aan Trui.

„Daarom!” Meer zegt Trui niet.

„Daarom is geen reden. Als je van de trap valt ben je gauw beneden!” rijmt Rie en meteen geeft zij Coba een duw: „Vooruit! Springen!” — De weg is nu breder en harder. Twee draaien er en twee springen, en allen zingen netjes op de maat van het springen:

In - spring - de bocht - gaat in,
Uit - spuit - de bocht - gaat uit!

Dit spel duurt maar kort, want de meisjes zijn nu net zo onrustig als veulentjes, die in de wei dartelen. Dat komt door de maand Mei en het mooie weer. Dat komt van de lente. Ze zullen nu wat anders doen. Zij gaan twee aan twee en hand in hand achter elkaar lopen. Zij zingen:

En waarom moet ik zitten gaan?

'k Heb van mijn leven geen kwaad gedaan,

Zitten m'n Japie, zitten m'n Japie, zitten m'n Japie, zit!!!

De voorsten gaan nu gehurkt zitten, terwijl de andere twee gewoon doorlopen. Opnieuw zingen allen het versje en de achtersten worden nu de voorsten. Maar bij „zit” moeten de voorsten weer hurken. Dat is een leuk spel, en ongemerkt schiet je mooi op naar school. Ineens roept Coba: „Een verhuiswagen!” en daar stormen ze op af.

Dat grote huis bij het dorp heeft een poos leeg gestaan, maar nu zal het weer bewoond worden. Er lopen sterke mannen met lange blauwe kielen. Net schorten. En op die kielen staan rode letters: Bollebakker, expediteur. Bollebakker is de baas van de mannen. Hij telt: „Een-twee-huup! Een-twee-huup! Ja, nog een eindje over deze kant heen. Een-twee-...mooi zo!”

„Kijk eens zo'n grote kast!” fluistert Trui en zij houdt meteen beide handen voor haar geopende mond.

„Dat is een buffet!” verbetert Coba. Haar vader is timmerman, moet je weten.

„Oei! kijk eens zo'n mooi radiotoestel!” Teuntje wijst. De anderen zeggen: „Waar?... O, daar ja!”

„Tuteretut-tuut-tuut!” zingt Teuntje met een hand als trompet voor de mond. Zij wil zeker de radio nadoen, en de anderen schieten in de lach om die rare Teun. Zij maakt ook zulke malle bewegingen.

Ze zien nog meer: mooie schilderijen, twee haarden, een boekenkast, een schrijfbureau, o zoveel. Rie, Teuntje en Coba kunnen haast direct de naam van elk meubel opnoemen. Maar Trui zegt niet veel, zij heeft zeker geen verstand van mooie meubels. Trui is een beetje stil geworden, zij denkt aan het kleine huisje bij het ruisende bos. Daar zijn stoelen met gaten in biezen zittingen. Als die gaten te groot worden, dan timmert vader houten zittingen. Soms breekt een poot, maar die spijkert vader met een paar draadnagels weer vast. Eens raakten twee tafelpoten los. Vader kon nog net het tafelblad grijpen, anders waren al de kopjes in gruzelementen gevallen. Die poten waren helemaal vermolmd. Nu heeft vader dat weer gemaakt. Op de plaats van de poten spijkerde hij planken van een kist. Er staan nog zwarte letters op het lichte hout. Op de ene tafelpoot lees je: Marga, en op de andere: rine. En nu ziet Trui zulke fijne, deftige meubels. Dat maakt haar stil. Het is alsof zij uit een droom ontwaakt,

als Coba haar aanstoot, en zegt: „Een meisje.... kijk, daar!”

De vier vriendinnen zien haar met bewondering aan, want dat meisje komt in een mooi, groot huis te wonen. Haar vader en moeder.... nou hoor, die zijn vast wel rijk. Dat zie je aan alles. En kijk eens zo'n mooie japon, vast een zijden! En kijk eens zulke mooie glimmende schoenen, misschien wel lakschoentjes! En kijk eens zulke prachtige haarstrikken! Niet van die slappe, nee, van die stijve, die mooi staan blijven. Zij ziet er in één woord deftig uit, en het is nog niet eens Zondag. Dat meisje merkt zeker hoe zij bewonderd wordt, want zij gaat ineens heel voornaam doen. Zij gooit haar hoofd naar achteren en zet een brede hals. Zij doet net of daar geen meisjes staan, maar zij ziet je best, hoor. Kijk kijk, haar ogen gaan weer schuin naar het viertal achter de verhuiswagen. De meisjes staan daar de mannen in de weg. „Vooruit, schiet op naar je moeder toe! Ga maar kousen breien!” roept een verhuizer en hij lacht.

„'t Is een opschepper, hoor!” zegt Rie. En Teuntje gelooft het ook. Maar Coba zegt:

„Daar weet je niets van. Misschien is zij juist helemaal niet trots!”

„Hoor nou es!” zegt Rie en zij houdt haar hoofd schuin naar Coba. Rie trekt Teuntje en Trui aan de arm en zegt: „Kom mee, dan heeft dat kind er lekker geen schik van!” Doch Coba houdt vol, dat het deftige meisje misschien toch geen opschepper is. Zij denkt: ik woon het dichtst bij haar, en als zij mijn vriendinnetje eens werd.... 't Is net of Coba ineens blij geworden is en zij springt zo maar zonder touw: „Mademasjille van de h e... losjee!” Misschien heeft Rie vermoed wat Coba denkt, want zij slaat de armen om Teuntje en Trui heen. Coba loopt nu alleen. Precies of zij niet meer bij die drie hoort. Maar dit duurt slechts kort. Rie heeft weer iets bedacht: „Laten we

kiezen wat je vragen zou. . . . nee, we waren allemaal rijk, hè, en dan moesten we zeggen wat je ging kopen. Ik kocht een speelgoedwinkel leeg!"

„En ik een taartjeswinkel!" juicht Coba.

„En ik. . . . ik. . . . effe kijken, hoor" Teuntje kijkt strak naar de blauwe lucht en dan doet zij even de ogen dicht. Daarna roept zij: „ik een hele winkel met worsten!" O, o, wat wordt daar om gelachen. Rie krijgt tranen in de ogen en ook Teuntje lacht hartelijk mee. O, kijk eens, hoe laat het al is. Nu moeten de vriendinnen nog gaan rennen. Hun schorten wapperen in de wind. Ze lachen intussen om Teuntje, want die heeft zo'n rood hoofd. Eindelijk brengt Coba hijgend uit:

„Misschien komt zij wel bij ons op school."

„Wie?" vraagt Rie.

„Dat meisje. . . . je weet wel!"

„O, die!" Rie zegt het op een toon alsof zij zeggen wil: loop je daar nu nog over te denken? Zij kijkt Coba eens onderzoekend aan. Nou, die Coba loopt vast wel een beetje op te scheppen, hoor. Zeker omdat zij het dichtst bij dat rijke kind woont. Nou pfoe. . . . daar zul je veel om doen. Maar intussen is Rie toch jaloers op Coba.

Ze komen nog op tijd, maar allen hebben rode wangen van het rennen. Och och, die dikke Teun. Zij zweet als een pakkendrager. Zij kan geen boe of ba meer zeggen, hè hè!

En als zij om twaalf uur weer samen — arm in arm — naar huis gaan. . . . de verhuiswagen is weg! Er hangen reeds gordijnen, maar nog geen mooie. Bij de voordeur staan nog wat grote kisten. Dat meisje zien zij niet, zij hadden er toch zó op gehoopt. Even later slaat Coba linksaf en Rie zegt: „Vinden jullie het niet flauw van Coba, zij trekt dat meisje voor, hoor!" Doch Teuntje zegt sussend: „Och meid, wat geeft dat nou!" Teuntje slaat rechtsaf. Ze is zo dik, zij lijkt wel een stijf volgestopte

worst. Weer een eindje verder, en dan loopt er nog maar één meisje. Zij moet helemaal naar het gindse bos, waar de bomen wuiven in de wind. Ja, nu hoort zij het ruisen weer. Zij had het wel eerder kunnen horen, maar zij liep zo diep in gedachten. Zij dacht aan de mooie meubels van vanmorgen, en daar vergeleek zij die van haar eigen thuis maar mee. Nou, en toen kwam Trui in een droevige stemming. En daarom kijken Truitjes ogen zo treurig naar de grond van het heipad naast het wagenspoor. Maar ineens hoort zij nu het frisse ruisen, en dat leidt haar aandacht af. 't Is net of zij een zware last van haar smalle schouder-tjes schudt. En zij zucht eens heel diep, hè ja! Toch hoopt zij één ding: dat het deftige meisje niet bij haar op school komt. Want anders zou Trui er altijd aan moeten denken, dat zij het arm heeft. Hé, wat schrok zij. Vlak

voor haar voeten sprong een haasje weg. Het schuwe dier vlucht achter het schuurtje heen het bos in. Het is toch maar fijn wonen hier, in de stilte. Dat grote bos maakt je zo rustig van binnen. En als zij eens goed naar de dennen kijkt, dan is het of die bomen Truitje willen troosten.

2. WAT MOET DIE EEN FIJN LEVENTJE HEBBEN

En nu is het Maandagmorgen. Trui, Rie en Teuntje zijn reeds op pad naar school, en ginds komt Coba hen al tegemoet. Rie heeft het er maar over, dat zij Coba niets aardig meer vindt. Maar zij zegt niet, dat zij eigenlijk jaloeers op haar is.

Want een paar dagen geleden wist Coba veel te vertellen over de nieuwe bewoners van het landhuis. Die mijnheer en mevrouw waren wat een aardige mensen, hoor! En er was nog een klein meisje ook! En die twee kinderen hadden toch zo'n berg speelgoed! En ze hebben daar een papegaai ook. En Coba's vader was er lekker al in huis geweest, ja, echt waar! Hij was geroepen om krammen te slaan, waaraan die zware schilderstukken moesten hangen. En voor andere kleine timmerkarweitjes was zijn hulp nodig geweest. Toen had hij nog een poos met die mensen gepraat ook. Coba was erg blij geweest, toen zij dit alles kon vertellen, en zij had net gedaan of zij al een beetje bij die voorname mensen hoorde. Dit had het smeulend vuurtje van Rie's jaloezie aangeblazen.

Rie fluistert nog gauw wat achter de schulp van haar hand, en zij kijkt schuin naar Coba, want die is al dichtbij. Coba heeft een psalmboekje in de hand en zij roept: „Zeg, kennen jullie de psalm?” De meisjes antwoorden van ja. — „Nou, ik nog niet zo goed, hoor!” Meteen kijkt zij weer in haar psalmboek en dan dreunt zij een paar regels op. De anderen zeggen heel weinig tegen haar. Tenminste Rie en Teuntje niet. Die kunnen Coba nu niet goed uitstaan. Want het vuur van de jaloezie is een gevaarlijk vuur. Dat kan eerst heel stillletjes branden, doch weldra slaat het van de een op de ander over. En o wee, wanneer je er niet vlug bij bent om te blussen. Dan kun-

nen zelfs de dikste vriendinnen elkaar niet meer luchten of zien.

„Die jaloezie is ook een vlug voortwoekerend onkruid. Dat moet met wortel en tak uitgetrokken worden, hoe eer hoe liever”, zei meester eens bij de les in Bijbelse Geschiedenis.

Misschien denkt Coba: Wat doen zij toch vreemd! Het kan best zijn, dat zij straks gezien heeft hoe Rie nog gauw wat fluisterde. Ineens zegt Rie, terwijl zij met haar ogen wijst: „Dat meisje met haar moeder!”

Het lijkt wel of zij op de vier kinderen wachten, en Rie zegt al zacht: „Zij wachten vast op ons!” Zij is blij, terwijl zij dit zegt. Maar Truitjes hart begint te bonzen. Zij wordt een beetje duizelig en daarom is het precies of de straatkeien voor haar ogen op en neer dansen. Haar wangen en oren gloeien en zij heeft zeker wel een erge kleur. En daar heb je het al:

„Zeg kinderen, willen jullie mijn dochtertje meenemen? Zij komt bij jullie op school!” zegt de mevrouw heel vriendelijk. „Mijn dochtertje heet Adri, en jullie?”

Ai, wat een mooie naam! denken de meisjes.

„Ik heet Rie! En zij Teuntje! En zij Truitje! En zij Coba!”

Rie wijst haar vriendinnen een voor een aan.

Truitje doet een beetje verlegen. Zij wriemelt wat aan de punt van haar schort en schijnt zich te schamen als die mevrouw ook haar aankijkt. Dan slaat Trui haar ogen gauw neer.

„O zo! Aangenaam kennismaken! Mag Adri met jullie mee?”

„Ja juf.... eh mevrouw! — Ja mevrouw! — Ja mevrouw!”

„Graag! Dag kinderen! Dag Adri!”

En daar gaan nu vijf vriendinnen. Eerst zegt niemand iets, want het is zo raar om met een vreemd meisje te lopen. Je weet nog niet zo gauw wat je zeggen moet.

Maar daar heb je Rie weer, die durft zowat alles. Zij steekt zomaar bij Adri in. Coba denkt: o, wacht hoor, net iets voor Rie. Ook vindt zij het nog een beetje gemeen van Rie, dat die straks de naam van Coba het laatst noemde. En Truitje denkt: 't Is maar goed, dat Adri niet dicht bij mij loopt. Anders zouden mijn kleren zo erg afsteken bij de hare. En intussen is Rie maar druk tegen Adri. Doch deze heeft zelf nog geen woord gesproken. Wel lacht zij af en toe tegen Rie. Adri ziet er keurig uit. Zij draagt geen schort en nu kun je haar prachtige rode japon goed zien. En dan dat kanten kraagje. Maar hoe

zou dat meisje praten? Misschien wel heel deftig. Je loopt er gewoonweg naar te verlangen, dat zij iets zegt. „O zeg! Wat is dat kraagje fijn! Gehaakt zeker?” vraagt Rie.

„Ja, van D.M.C.-garen!” antwoordt Adri.

O, nu hebben zij dus allen haar stem gehoord. Deftig, hoor. Zo: Die-em-cie! Ja hoor, zo praat zij. Leuk om naar te luisteren. 't Is toch maar mooi, als je zo spreken kunt. Heel anders dan wij. Zei zij nog maar eens wat.

Eindelijk komen de tongen los. In 't eerst durf je natuurlijk bijna niets te zeggen. Omdat je bang bent dat je de woorden niet zuiver genoeg uitspreekt. Als je eindelijk wat praat, dan is het precies of de hele wereld naar je luistert. Doch dat went gauw. Als er eerst maar één schaap over de dam is. De tweede maal durf je al beter. En het duurt niet lang, of er wordt reeds druk gepraat over en weer. Alleen Truitje zegt niet veel. Die loopt maar zo stilletjes op de straatstenen te turen.

Er komen al meer kinderen uit de huizen. Zij kijken naar het vijftal en hun ogen vragen: wie is die ene?

Op de speelplaats wordt Adri door iedereen aangegaapt. Haar schoenen, haar kousen, haar jurk, alles wordt bekeken. Een leuk kind uit de eerste klas gaat, met haar buikje vooruit en de handjes op de rug, vlak voor Adri staan en zegt: „Hé!” Dat was toch zo koddig. Adri kleurt even, want er zijn zoveel ogen op haar gericht. Rie, Trui, Coba en Teuntje houden trouw de wacht. Zij willen zeker goed laten zien, dat zij bij Adri horen. Sommige meisjes kunnen dat niet velen. Kijk, daar staan er een paar uit de 5de klas met elkaar te fluisteren. Telkens kijken zij schuin naar het vijftal bij de schoolmuur. Dat maakt Coba, Rie en Teuntje nog trotser. Alleen Truitje schijnt daar niet op haar gemak te staan. O, de bel gaat.

„Zo Adri, kom maar mee, hoor!” zegt de bovenmeester en hij brengt haar in de vijfde klas. Dan gaat hij weer heen.

De meester van de vijfde klas geeft Adri de hand en vraagt haar naam.

„Adri, meneer!”

Daar kijken de kinderen vreemd van op, en er zijn jongens, die beginnen te lachen. Zij zegt meneer tegen den meester. Adri krijgt een plaatsje en de les begint. Zij kan goed leren, hoor, dat merk je gauw genoeg aan de antwoorden, die zij geeft. In 't speelkwartier zijn Coba, Rie en Teuntje direct weer bij Adri.

„Kom Trui!” roept Rie en zij wenkt haar. Trui komt. Ze zullen met z'n vijven gaan ballen. Rie eerst. Die kan het al goed met drie ballen. Terwijl zij die steeds maar tegen de muur werpt, zingt zij:

In de Wijnstraat moet je wezen,
In de Wijnstraat moet je zijn,
Daar staat op de deur te lezen:
Hier verkoopt men bessenwijn!
Bessenwijn, bessenwijn!
In de Wijnstraat moet je zijn! Bessenwijn!

Trui en Coba kunnen het ook al een beetje met drie ballen. Teuntje pas met twee, want die is ook zo dik. Daarom zijn die twee ballen haar nog vaak te vlug af.

„Tak!” zegt Rie. „Nou jij, Adri!”

Zie je wel dat Rie alles durft? Zij noemt Adri zomaar bij haar naam. Coba doet het nu ook. Omdat zij niet voor Rie wil onderdoen. Het duurt niet lang of ze zeggen al „jij”. Adri kan niet erg met de ballen overweg. Met twee is zij nog telkens „tak”. Zij vindt het niets erg, hoor, want wat heb je nou aan dat ballen! Zij heeft haast nergens zin in. Direct roept zij maar: „Ik doe 't niet meer!” Daaraan kun je merken, dat zij al aardig gewend raakt. En dan noemt zij spelletjes, die zij zelf heel goed kan. Zij begint een beetje de baas te spelen. Haar vriendinnen laten dat

toe. Verbeeld je, dat Adri kwaad op hen werd. Daarom laten zij maar veel over hun kant gaan, en zij zien best de jaloerse blikken van andere meisjes uit de vijfde klas. Met zo'n vriendin kun je nog eens voor de dag komen. Je moet haar alleen maar eens even horen praten. Wij zeggen maar heel gewoon: twee. Maar zij zegt: twee. Om twaalf uur gaat het vijftal weer naar huis. Jammer dat Adri bij het begin van de Schapendrift afscheid neemt. Want daar woont zij. Wie had het ooit kunnen denken, dat zij nog eens vriendin zouden worden met een meisje uit dat mooie huis. Trui wordt ineens veel vrijer en vrolijker, nu Adri weg is. Er wordt druk gebabbeld over alles, wat Adri vertelde. Nou, die heeft veel, hoor. Die kan haast alles krijgen, wat zij hebben wil. Elk der kinderen zou graag Adri willen zijn. Wat moet die een fijn leventje hebben. Elke dag zal voor haar wel een feestdag zijn. Als je rijk bent, dan hoef je nergens naar te verlangen ook. En dan ben je natuurlijk altijd erg gelukkig. Je vader en moeder gaan maar naar de winkel en dan heb je weer wat moois. Trui denkt: „Dan hoef je nooit met dunne kleren in de kou te lopen ook!” Elk der meisjes zou wel met Adri willen ruilen. Behalve met vaders en moeders natuurlijk. Vaders en moeders worden nooit geruild. Iedereen houdt zijn eigen vader en moeder. Dat is een fijne morgen geweest, hoor. Nou ja, láát Adri dan haar zin maar door willen drijven. Dat hindert niks, hoor. Ha fijn, vanmiddag gaan ze weer met Adri mee. Dat is er een uit een sprookjeswereld.

3. RIJK, EN TOCH... ARM

En elke morgen en elke middag kan men het vijftal samen zien. Uit Adri's verhalen kregen de anderen langzamerhand een hoge dunk van de weelde, waarin zij leeft. Waarin zij baadt, kun je wel zeggen, want zij is aan alle zijden van rijkdom omringd. Dat huis moet wel veel op een toverpaleis gelijken. Hoe zou het er in zulke huizen van binnen wel uitzien? Daar kun je in het begin bijna geen voorstelling van vormen. Maar door alles wat Adri vertelt, gaan de meisjes zich een voorstelling maken. Zij hebben allen een heel mooi huis in de gedachten, het mooiste dat zij zich indenken kunnen. En dan is Adri's huis nòg mooier. Maar hoe? Ja, dat weten zij niet. Het bevalt Adri wel, dat er zo gretig naar haar verhalen wordt geluisterd. Zij doet een beetje groots. Zij staat graag in het middelpunt, en voelt zich geveleid door de stille bewondering van haar vriendinnen. Zo wordt zij geëerd en dat is juist spekje naar haar bekje. Weet je wat Adri moeilijk kan? Zij kan bijna niet naar anderen luisteren. Háár haan moet koning kraaien. Anders voelt zij zich ongelukkig, en dan kan zij lelijk bokkig doen. Zij heeft altijd het beste, en zij moet alles beter weten. Is zo'n meisje wel echt gelukkig?

Hè hè, wat heeft het vandaag toch geregend, de hele dag vielen er van die lange pijpestelen. De mensen liepen maar voorover gebogen tegen de schuine regenstralen. Telkens striemt zo'n woeste vlaag de schoolramen. De gevel van het huis tegenover de school is donker van vochtigheid. Bij droog weer is die gevel blond. De school gaat uit en alle kinderen haasten zich naar huis. De regen lijkt soms wel rook. Die droppels prikken in alle plasjes. Jammer, nu kun je straks natuurlijk niet buiten spelen. Die Trui moet nog een heel eind lopen in

dit barre weer. Maar Adri is gauw thuis. Mevrouw Van Doorn ziet direct, dat zij het niet erg naar de zin heeft. Want Adri zet een zuur gezicht. Moeder schenkt haar een heerlijk geurend kopje thee in, en legt een lekkere frou-frou op haar schoteltje. Dat krijgt niet iedereen als hij uit school komt. Wel dan?

„Hè, weer zo'n frou-frou!” zegt Adri ontevreden. Daarom kijkt mevrouw Van Doorn zeker zo droevig door het raam. Daarom schudt zij zeker een paar maal met het hoofd. Kleine Betsy zit zo leuk met haar poppen te spelen. Die ene pop heeft maar één arm. Daarom draagt Betsy den ongelukkige heel voorzichtig naar het ziekenhuis. Dat is de divan. Dan neemt zij een lepeltje en houdt dat voor de poplippen. Ziezo, hij heeft het drankje in-

genomen en nu zal hij wel gauw beter worden. Betsy dekt den gewonde toe, en nu waarschuwt zij de andere poppen om stil te zijn.

„Niet pate, hoor, want Theo heeft zo'n pijn! Hij moet sapel!” fluistert Betsy. De meisjespoppen zijn zoet en gehoorzaam, maar die ene — Leo — is weer eigenwijs. Die praat maar door, en hij doet net of er geen zieke in huis is. Daar wordt Betsy heel boos om en met vinnige stapjes gaat zij naar dien stouten Leo toe. Zij zet een streng gezicht en dreigt met straf. Haar vingertje schudt zij waarschuwend voor de houten neus heen en weer. Dat zal wel helpen. Zal hij dan zoet zijn?

„Nee? Zeg je nee? O, dan ben jij tout!” Leo moet voor straf in de hoek. Betsy staat nu even met haar rug naar de andere poppen, en die beginnen ineens lawaai te maken. Elk der boosdoeners krijgt nu een paar klappen, alleen die kleine niet. Want die heeft niet mee gedaan. Zullen ze het dan nooit meer doen? O, dan zijn ze weer zoet. En omdat Leo nu ook stil is, mag hij uit de hoek vandaan. En nu gaan ze met z'n allen bij den zieken Theo op bezoek.

„Zien jullie wel, de arm groeit al!” De ene pop zegt nee, hij ziet het niet. 't Is Leo weer natuurlijk.

„O, dan moet jij naar den dokter voor een brill!” En daar begint Leo weer te schreeuwen van geweld. Betsy heeft wel werk met zich boos te maken en klappen uit te delen. Mevrouw Van Doorn ziet dit aan en haar gezicht staat weer zonnig. Intussen dronk Adri haar kopje leeg en die frou-frou at zij toch ook maar op. Zij zeurt:

„Hè moe, wat zal 'k nu eens gaan doen?” Dat is een veel voorkomende vraag uit Adri's mond.

„Met je grote teen spelen!” zegt moeder boos.

„Hè nee, moe, ik heb niets te doen. Ik verveel me zo!” Adri heeft op haar kamer een kast vol speelgoed. Poppen, legdozen, handwerkdozen, een echt winkeltje, kralen en

nog veel meer. Andere kinderen zouden er van water-
tanden. Maar Adri kijkt dat speelgoed bijna niet meer
aan, wanneer zij er een paar maal mee gespeeld heeft.
Altijd verlangt zij naar nieuw. Daarom is zij nooit rijk en
tevreden met wat zij heeft. En dan ben je ook niet echt
gelukkig. Dan ben je arm. In dit prachtige huis woont
dus eigenlijk een arm meisje.

Het is niet goed voor kinderen, wanneer zij steeds krijgen
kunnen wat zij graag hebben willen. Daarom remmen
vader en moeder zoveel mogelijk Adri's begeerten en
meermalen zeggen zij: „Nee, Adri, dat krijg je niet. Je
moet leren rijk te zijn met wat je hebt!” — Dan voelt Adri
zich direct maar beledigd en verongelijkt, want de hele
wereld moet om haar draaien. Ja, wel zeker! Vaak hangt
haar onderlip. Een meisje in zulk een weelderige om-
geving, en toch voelt zij zich vaak nog ongelukkig. Zij
heeft zeker nog niet genoeg moois gekregen in haar leven.
„Ga dan eens met kleine Betsy spelen!” raadt moeder
haar aan.

„Ja, wij same pele!” roept Betsy en zij klapt in de handjes
van plezier. Ineens laat zij haar poppen in de steek en
gaat vlak voor Adri staan. En zij kijkt haar zusje toch zo
vleiend aan. Wie zou dat aardig ding nu iets durven
weigeren? Adri durft dat wel:

„Bah nee! zeker met zo'n klein kind!”

„Ikke is toch groot?” roept Betsy.

„Ga eens wat breien!” zegt moeder.

„Ik weet niets!” antwoordt Adri op zeurende toon.

„Nou, een pannelap bijvoorbeeld. Of werk dan het
kleedje met de kruissteekjes af.”

„Wat krijg ik dan, moe?”

Zie je, dat is weer mis van Adri. Want je moet nooit iets
doen om beloond te worden. Moeder geeft daar geen ant-
woord op. Haar ogen staan treurig op het kleedje van
Brusselse kant, waar zij mee bezig is. Maar na een poosje

zegt zij: „Je kunt toch ook met dat serviesje spelen? En dan komt Betsy bij je op visite!”

O ja, daar dacht Adri niet zo gauw aan. Dat serviesje bezit zij nog niet zo lang, dus daar kon zij wel eens mee gaan spelen. Betsy komt op visite en Adri vraagt:

„Hoe gaat het met u?”

„Goed!” antwoordt Betsy en zij lacht zo leuk. Zij voelt zich een voorname dame.

„En met de kinderen? Leren zij nogal goed?”

„O ja, maar die ene is zo tout.”

„Ja ja, wees u maar streng. Een kopje thee?”

Terwijl Adri dit vraagt doet zij heel voornaam met haar mond, en Betsy aapt dat al spoedig na. Die doet nu ook net als deftige dames. Ineens zegt Betsy: „U hebt net zulk haar als mijn!” Zij bedoelt natuurlijk: U hebt net zulk haar als ik. — „Hè nee!” zegt Adri, „je moet zoiets niet zeggen als je op visite bent.” Betsy staat even verlegen aan haar schort te frommelen en dan zegt zij: „Je bent toch een zusje van me?” „Hè nee, kind, we zijn toch twee mevrouwen?”

Dat begrijpt Betsy niet goed, maar zij speelt weer verder. Telkens vergist zij zich nog even. Zo zijn de kinderen een poosje bezig. Moeder glimlacht naar dit spel en zij denkt: „Ging het altijd maar zo goed.” Doch het duurt niet lang of Betsy wil ook een mevrouw zijn, die thee schenkt. En daar wil Adri niets van weten. Het serviesje is immers van haar?

„Ik wil ook met varviesje pele!” roept Betsy en er staan reeds traantjes in haar ogen. Maar Adri denkt alleen aan zichzelf, en aan wat zij graag wil: de baas spelen maar. Weldra komt daar gekibbel van en Adri bergt haar serviesje in de doos. O, wat begint Betsy nu te huilen. Moeder komt tussenbeide en neemt Adri de doos af: „Hier Betsy, speel jij er ook maar een poosje mee, kind!” Dat moet Adri toelaten, want zij ziet aan moeders gezicht, dat

het nu menens wordt. Er staan strenge rimpels op moeders voorhoofd en er ligt een strakke trek om haar mond. Adri vindt Betsy net zo'n eigenwijs kind.

Nee, Adri is eigenlijk een arm meisje, al lijkt het juist andersom. Met pruilende lippen gaat zij eens voor het raam staan. Het regent nog. Grote druppels tikken op de bladeren der bomen. De ruiten zitten vol kleine regenstraaltjes. Als Adri zich weer omdraait, schopt zij expres tegen het tafeltje, waaraan Betsy met het serviesje bezig is. Het kan haar niets meer schelen, al viel dat serviesje in gruzelementen. Daarna borduurt zij met tegenzin enkele kruissteekjes op het kleedje, dat moeder haar gaf. Maar als moeder even naar de keuken moet, laat Adri het kleedje vallen, en schuift er met haar schoen over. Nu zit er een vuile streep op. O, daar komt moeder weer.

„En nu naar boven, naar je eigen kamer!” Moeder wijst naar boven, zij kijkt heel boos. Adri doet het nog niet direct, maar moeder zegt: „En gauw een beetje!” Nu moet Adri wel afdruipen. Zij laat de deur open, maar zij wordt teruggeroepen om die dicht te doen. Eerst als vader van zijn kantoor komt, mag zij weer naar beneden. Er wordt weinig gesproken aan tafel. Het regenen heeft opgehouden, en de gouden zon breekt door de wolken. De vogels komen weer uit hun schuilhoeken tevoorschijn. Vader maant Adri tot voortmaken.

Als zij haar bord leeg heeft, leest hij een hoofdstuk uit de kinderbijbel. Maar voor hij danken gaat, ziet hij Adri ernstig en bedroefd aan. Hij wil haar even iets zeggen. Want hij gelooft niet, dat Adri nu echt meedanken kan. Omdat zij geen oog heeft voor al hetgeen zij ontving. Zij is blind voor Gods gaven. Wat is de gezondheid al een grote schat, Adri zou dat pas merken als zij die miste. En dan het dagelijkse voedsel en de kleding. Bovendien ontving zij nog zoveel andere zaken. Toch is zij niet tevreden. In plaats daarvan zelfs vaak ondankbaar. Dat is ook

geen wonder, want wie blind is voor Gods gaven, kan ook niet dankbaar zijn ervoor.

Adri begrijpt best wat vader bedoelt, maar het maakt geen indruk op haar.

„Denk daar eens goed over na!” zegt vader. . . . „En nu zullen wij danken!”

Vader bidt ook of God aan Adri die erge zonde van on-dankbaarheid vergeven wil. En of Hij haar ogen openen wil voor Zijn gaven. — „O Heere, wil in haar hart komen wonen en maak haar rijk, want nu is zij arm bij al wat zij heeft. Amen!”

Het is even heel stil in huis.

„En nu naar bed!” zegt vader. Adri is onverschillig. Nu nog. Daarom gooit zij zeker ook zo hard met de deur. Vader roept haar niet terug. Adri gaat naar boven. Doch slapen kan zij niet. Ergens in de verte hoort zij het vrolijk geroep van kinderen, die nog buiten spelen. Dichtbij hoort zij het vrolijk gefluit van vogels. Daar buiten is overal blijdschap. Maar Adri is niet blij. Zij is boos op vader en moeder en ook op Betsy. En met zichzelf heeft zij medelijden. Zij wou maar, dat zij een vogeltje was. Waar komt nu ineens dat stemmetje vandaan, dat zegt: „De vogels hebben alleen maar een nest, die hebben veel minder dan jij, Adri.” Adri wil niet luisteren als het stemmetje zegt: „Toch zijn die vogeltjes blij, hoor maar! Ze hebben veel minder dan jij en toch zijn zij veel rijker dan jij!” Er blijft maar een ontevreden trek op haar gezicht.

Daar beneden, in de huiskamer, zitten mijnheer en mevrouw Van Doorn. Zij zeggen weinig. Hun ogen staren door de geopende serredeuren naar buiten. Het lijkt wel of zij beiden aan heel droevige dingen denken. Je kunt horen hoe zij soms zuchten.

4. EEN KNELLENDEN BAND

Coba en Rie doen erg hun best om zich bij Adri in te dringen. Daarom kan Adri die twee wel om de vinger winden. Zij doet met hen wat zij wil, want Coba en Rie durven toch niets terug te zeggen. Omdat zij vrezen, de vriendschap met Adri te verspelen. Maar Teuntje en Trui zijn anders. Trui is steeds bang in Adri's gezelschap. Dat komt omdat Adri wel eens aanmerkingen op haar kleren maakt. Daarom is Trui nooit erg op haar gemak bij Adri. En Teuntje wil ook niet langer aan de leiband lopen. Vooral de laatste dagen kun je dat goed merken. Teuntje wil vrij zijn en niet langer bij Adri onder de plak zitten.

't Is alle dagen fijn weer. De zon is zo warm. Op een morgen zegt Teuntje: „O, o, wat is het moekerig!” Zij zweet. Daar hebben dikkerds al gauw last van natuurlijk. „Moekerig? Wat is dat?” vraagt Adri en zij glimlacht een beetje verachtelijk.

„Warm!” zegt Teuntje beslist en zij zet een gezicht alsof zij zeggen wil: Heb je soms wat van me te zeggen? Zie je wel, die Teuntje praat boers. Want als het warm is, noemt zij dat moekerig.

„Kind, wat praat jij boers!”

Even krijgt Teuntje een kleur, want Adri zei dat ook zo scherp. En het is nooit prettig wanneer een ander aanmerking op je spreken maakt. Maar Teuntje is er gauw overheen en zij zegt uitdagend:

„'k Heb een boerennoam ok! Ik hiet Teun!”

Dat doet Teuntje er om, hoor. Zij praat nu ekspres heel erg boers. Zij wil zeker laten horen, dat het haar niets schelen kan wat Adri van haar zegt. Op die manier maakt Teuntje de banden van haar vriendschap met Adri een beetje los. Want die banden begonnen haar te knellen. Truitje heeft er stiekum schik van, dat Teuntje zo doet. „O bah!” roept Adri en zij zet een vies gezicht.

„k Mot vemiddag nog knienevoer zeuken ok! Honden-
blomme plukke en de peerde strooi geve!”

Coba en Rie kijken verschrikt naar Adri, zij willen aan haar gezicht al vast zien, wat zij denkt. Hoe durft die dikke Teun. Zij blijft maar aan de gang. Anders praat zij nooit zo boers. 't Is net of zij denkt: Hoor je nou goed hoe ik praat? Ineens steekt Teuntje haar vinger vooruit: „Kiek kiek! doar goat een hoassie mit een wit startjen!” „Bah!” zegt Adri minachtend. Teun schijnt zich daar niets meer van aan te trekken. Zij hijgt en zweet maar. Verder is zij erg uitgelaten. Zij loopt net te doen als iemand, die lang opgesloten heeft gezeten en die dan

eindelijk de vrijheid terugkrijgt. Zo vrolijk kijkt zij ook. „O o, wat een hette!” brengt zij puffend uit. Zie je wel, al weer zo raar. Dat moet „hitte” zijn natuurlijk. „Jij bent ook zo dik!” antwoordt Adri en tegelijk trekt zij haar neus weer op. Zij zou niet zo dik willen zijn, hoor. „O nee?” zegt Teuntje. . . . Maar wat gaat zij nu doen? Zij begint haar mouwen op te stropen, net als een vrouw, die de buitenboel moet doen. Dat opstropen van die mouwen is geen makkelijk werk, want zij zitten zo strak om de armen. Ineens zien de vriendinnen toch zo'n paar geweldig dikke armen! Dat is wat, hoor. „Allegoar spekkie, spekkie!” roept Teuntje en zij klappt op die armen dat het kletst.

Coba en Rie denken: Wat doet Teuntje vreemd vanmorgen. Maar Teuntje voelt zich nu veel vrijer tegenover Adri geworden. Eerst was zij Adri's gevangene, doch nu niet meer, hoor. Dat maakt Teuntje blij. Zij hoeft voortaan haar mond niet meer te houden en zij durft Adri best de waarheid te zeggen. Want zo stiekumweg kan Adri de meisjes echte steken geven. Zo tussen neus en lippen door. Dat voelen Coba en Rie ook wel, doch zij gaan er niet op in. Zij willen Adri's vriendinnen blijven. Zo zullen zij Adri's gevangenen zijn. Voor zo lang als het duurt tenminste. Eigenlijk was het vroeger toch veel aardiger. Toen ze nog met z'n vieren naar school gingen. . . .

Op een middag had Coba alle meisjes na vieren bij haar te spelen gevraagd. Coba was er wat trots op, dat Adri het eerst bij haar was komen spelen. Zij sloofde zich uit om alles goed te laten zien, maar Adri toonde zich niet verwonderd. Nergens over. Zij dacht zeker: bij ons is alles veel mooier. Soms zei zij ook zoiets. Dat viel Coba erg tegen natuurlijk. 't Werd eigenlijk niets geen prettige middag.

Toen was Rie er ook gauw bij geweest om Adri te vragen.

Zij wilde niet voor Coba onderdoen. Maar ook dat werd geen prettige middag. En toch hadden zij hier altijd zo prettig gespeeld met z'n vieren, toen eerst.

Misschien zouden zij bij Truitje leuker spelen, want die woonde dicht bij het grote bos, je weet wel. En daar waren zoveel aardige plekjes. Trui had daar eerst niet veel oren naar. Want zij dacht aan Mevrouw Van Doorn, en daar vergeleek zij haar eigen moeder maar bij. Die liep maar op klompen. Die droeg maar gewoon een blauwe schort. Die schort was wel schoon, maar er zat een grote lap in. De kleur van die lap was veel donkerder dan het andere blauw. En haar vader had ook erg verstukte kleren aan. Misschien kwam Adri wel in huis en dan zou zij die armoedige tafel en stoelen zien. . . . Toch durfde Truitje niet te weigeren, en zo werd voor volgende week Woensdagmiddag afgesproken. Eigenlijk zag Trui erg tegen die middag op.

.. ..
't Is dan zo ver. Gearmd komen de meisjes aanzetten.
„We gaan maar naar de open plek, hè?” stelt Trui voor. Dat wordt goed gevonden. Er staan daar ook een paar kastanjabomen. Trui rent vooruit en de anderen volgen. Hè, wat veren die naalden fijn onder je voeten. 't Is net of je telkens een beetje op en neer gaat. Maar het is ook glad, je glijdt telkens uit. Turk, de hond, rent hard vooruit.

„Halt!” roept Trui. Ze zijn er. Zo raar, hè, dat hier ook een paar kastanjes staan. Met haar klomp trekt Trui een streep over de grond. En nog een. O, nu zien de vriendinnen al wat het wordt: een paleis. Een paleis van dennenaalden. Trui maakt ook een trapje op de grond en zegt:

„Je moet eerst je voeten vegen voor je in het paleis komt, hoor! Hier ligt de mat!” Meteen heeft zij er een met haar klomp getekend. Trui is maar druk. En hier is de tafel.

En hier de bedstee! En hier. . . .

„Hè, in 't paleis hebben ze niet eens een bedstee! Wij ook niet! Een ledikant!” roept Adri.

„Wij wel, hoor, je slaapt wat lekker in zo'n bedstee. . . . lekker warm!” zegt Teuntje.

Trui schaamt zich een beetje, want in een paleis zijn natuurlijk geen bedsteden. Zij zal nu beter oppassen, zodat Adri geen aanmerkingen meer kan maken. Haar aardigheid gaat er eigenlijk een beetje af. Want als je telkens zo op je woorden letten moet. . . . Bij het inrichten van het paleis denkt Trui er te veel aan hoe het bij haar eigen thuis is. Terwijl zij bezig is in de keuken, roept zij: „En hier moeten de bezems liggen, die klaar zijn.”

„Hè hè, bezems in een paleis!” Je hoeft niet te vragen wie dat weer zegt. Adri natuurlijk. Er wordt om gelachen. 't Was ook om te lachen. Trui trekt zich dat aan en, als de anderen het al lang vergeten zijn, loopt zij er nog maar steeds aan te denken. Zij wordt stiller. De anderen zijn maar druk. In een paleis hoort ook een koningin. En prinsessen. Die moeten natuurlijk allemaal kroontjes op het hoofd hebben.

„Ik zal de koningin zijn!” stelt Adri voor. Nou ja, dat vinden de anderen dan maar goed. Want zij weten net hoe Adri is: anders wordt zij weer boos. Ineens zitten allen heel ijverig kroontjes te vlechten van kastanjebladeren. Zij maken ook schortjes, al hoort dat eigenlijk niet. Want koninginnen en prinsessen zullen wel geen schorten voor hebben. — „Dat geeft niet!” zegt Adri. En er worden ook brillen gemaakt van kastanjestelen. Leuk, hoor. Elke bril bestaat uit drie steeltjes. Nu gaat de koningin met haar prinsessen op reis. Kijken of de bramen al rijp zijn. 't Is nu maar goed dat allen een bril op hebben. In het donkere bos groeien wilde framboosjes ook.

De middag vliegt om. Maar op het laatst dreigt het mis

te lopen. Die Adri denkt ook altijd maar alleen aan zichzelf, en aan wat zij graag wil. Zij commandeert maar en de anderen zullen naar haar pijpen dansen. Terwijl toch echte vriendinnen onder elkander moeten weten van geven en nemen. Adri weet alleen maar van: nemen. Daar komt gekibbel uit voort, en plotseling laat zelfs Rie zich ontvallen:

„Hè bah! Je kon hier altijd zo fijn spelen toen eerst. Die wijze Adri ook!”

En dat zei nu Rie, die zo graag vriendin met Adri wil zijn. „Trui-tjeeeee!” klinkt het tussen de stammen door. 't Is de moeder van Truitje, die dat riep.

„Joe!” antwoordt Trui. Tegen haar vriendinnen zegt zij: „We moeten naar huis. Moeder zou waarschuwen wanneer het tijd was! Dag!” Ze is wat blij, dat Adri niet bij haar thuis is geweest.

„Dag! Daag! Daag! Tjee!”

O wacht, dat laatste zegt Teun weer, hoor. Zo roepen boeren elkaar gedag. Die zeggen: „Tjee!”

Daar gaan ze. Rie wil eerst niet naast Adri lopen, zij dacht nog aan straks. Maar weldra geeft zij Adri toch weer een arm. Die is Rie's uitval zeker nog niet vergeten. Daarom laat zij haar arm hangen en loopt zij een beetje met haar rug naar Rie toe. Nu staan Coba en Teun weer in een goed blaadje bij Adri. Je kunt zien, dat Coba daar blij mee is. Teuntje niet, hoor. Háár kan het weinig schelen, hoe Adri over haar denkt. Teuntje is vrij van knellende banden geworden. Doch de leuke omgang van vroeger is weggevlucht.

Daar kwam nog wat bij. Ja, en dat was niet zo mooi, hoor. Luister maar. Op een morgen miste Adri ineens haar potlodenslijpertje. Pas had zij dat nog gebruikt, al mag je een potlood niet zelf slijpen van den meester. Adri deed het toch, heel stil onder het tafelblad. De hout-

krulletjes borg zij in een papier. Even later miste zij het slijpertje. Terwijl zij zocht, had zij gezien dat Truitje zich bukte onder haar bank. Toen stak zij gauw iets in de zak van haar schort. Buiten de school merkte Trui al iets: zij werd door Adri verdacht. Niet dat Adri het openlijk dorst zeggen, dat niet. Maar toch drong het tot Truitje door: Adri zag haar voor een oneerlijk meisje aan. Dat deed haar pijn. Dat was een der ergste dingen, die haar konden overkomen. Adri deed erg afgetrokken tegen Trui en het duurde niet lang, of zij trok de anderen in een kring om zich heen, en fluisterde hun iets toe. Telkens keek zij schuin naar Trui. Die stond daar maar alleen. Coba, Rie en Teun keken ook naar Trui. Opeens zei Teun: „Dat kan niet, ze is zo eerlijk als goud.” En Trui riep: „’t Was mijn zakdoek, die raapte ik op.” „Nee hoor, Trui zal zoiets niet doen!” zei Rie nu ook. Maar Coba zei niets. Die durfde zeker Adri niet goed alleen te laten met haar kwade vermoeden. Zo zat dat natuurlijk. O, wat voelde Truitje zich nu ongelukkig. „En Woensdagmiddag komen jullie bij mij, hoor!” Dat zei Teun. Zij wilde een eind aan die onverkwikkelijke geschiedenis maken. En in stilte nam zij zich iets voor. Zij was nog maar met een heel dun bandje aan Adri verbonden. Die band wilde zij nu geheel doorsnijden. „Maar trekken jullie je klompen aan? Want bij ons op ’t erf liggen vaak grote groene hopen mest!” Ja, zij zouden klompen aan doen.

„Waar zou Trui toch zitten?” vraagt Rie opeens.
„In haar vel!” antwoordt Teun. „Wat doen we nu?”
Teuntje wil van spel veranderen. Zij is eigenlijk veel te stijf voor het springen. Als zij aan de gang is, dreunt de grond er van. Nou, dan zullen zij gaan hinkelen. Zo gezegd zo gedaan. Maar ook dat wordt Teun gauw zat. Want zij is zo log en zwaar. Teun heeft zeker iets in de zin. Zo komt het misschien dat zij nu al beu is van het gehinkel.

„Ik weet wat! Met de schoteltjes!” juicht zij.

„Ja, ja, ja!” roepen de anderen, terwijl zij dansen van pret. En Rie zegt nog gauw: „Adri eerst.”

Dat hebben Rie en Teun reeds afgesproken. Coba zegt: „Hè nee!” maar Rie legt een vinger tegen de lippen. — „Sst! Niets zeggen, hoor!”

Het kost Coba moeite om zich stil te houden. O, daar is Teun al. Zij komt met twee schoteltjes uit de keuken. Het ene is schoon, doch het andere is zwart gemaakt met „loef” van het petroleumstel. Je weet wel, als je de pit van zo'n stel te hoog draait, dan gaat de vlam walmen. Er komt dan vette rook af. En daar heeft Teun een schoteltje boven gehouden. Zij verbergt die schoteltjes achter haar rug.

Rie neemt de leiding op zich. Teun en Adri moeten de ogen sluiten en de handen op de rug doen.

„Ogen dicht, hoor!” waarschuwt Rie. Zij gaat naar Teun en haalt een schotel achter haar rug vandaan. Dat brengt zij naar Adri en stopt dat in haar hand. Zie zo. En nu mogen de ogen weer open. Verder moet Adri precies nadoen wat Teuntje haar voor doet.

„Maar de schoteltjes blijven op de rug!” zegt Rie nog eens.

„Klaar?” vraagt Teun aan Adri. „Mij precies nadoen, hoor! Ik strijk gewoon maar even met mijn vinger over dat schoteltje. Dat moet jij ook doen, kijk!”

Rie en Teun kunnen hun lachen haast niet houden. Waarom lachen zij toch zo? Coba lacht niet.

Teuntje strijkt met haar vinger over haar voorhoofd. Meteen gaat die hand weer achter haar rug. Adri doet het precies na. Zij strijkt ook met een vinger over haar voorhoofd. Nu doet Teuntje het over een wang. Dan over de andere. Nu strijkt zij eens onder haar neus. En Adri doet alles heel nauwkeurig na. Zij vindt het echt leuk en het zal haar wel benieuwen waar dit eindelijk op uitdraait. Och och, wat lachen Rie en Teun toch. Rie houdt Coba vast om niet op de grond te vallen van de pret. Kijk, nu strijkt Teun onder haar mond. Adri doet dat ook. Zij vindt het leuk, dat er zo om haar gelachen wordt. Want er wordt om haar alleen gelachen, hoor, en niet om Teuntje. Dat moedigt Adri nog meer aan, en zij gaat nu rare bewegingen maken. „Dat zijn toverbewegingen!” roept zij. Er zal nog wel harder gelachen worden.

Op een gegeven ogenblik maakt zij weer een brede zwaai met de hand naar haar gezicht toe. En nu ziet zij ineens iets. Zij ziet iets zwarts. Haar wijsvinger zit vol met... ja, wat is het eigenlijk? En kijk eens: dat schoteltje is ook al zwart. O, nu begrijpt zij waarom haar vinger zo vies is. Dat komt door dat schoteltje natuurlijk.

„Hè bah!” zegt zij en smijt het schoteltje in het gras. Zij zet daarbij een heel vies gezicht. Daardoor gaan Teuntje en Rie nog

erger lachen. Coba lacht ook, maar zij draait zich gauw om, want anders zou Adri het nog zien. Eigenlijk vindt Adri die twee meisjes erg kinderachtig om zo te giechelen. Zoveel grappigs is er toch immers niet gebeurd. Dat haar vinger zwart is? Nou pfoe, echt flauw, hoor. . . . O, wacht eens! Nu schiet haar iets te binnen. Daar heeft zij niet eerder aan gedacht. Met die vieze vinger heeft zij natuurlijk telkens aan haar gezicht gezeten. Eerst over haar voorhoofd. Toen over haar wangen. En onder haar neus. En over haar kin. O. . . . nou begrijpt zij ineens waarom er straks zo geschaterd werd. Haar hele gezicht zit vol zwarte strepen natuurlijk.

„Kijk toch eens zo'n snor!” roept Teun en zij houdt zich vast aan het wiel van een boerenwagen.

„En kijk eens zo'n baard!” zegt Rie en zij grijpt naar Teuntjes rug. Ze zouden haast omvallen, die twee. Coba's schouders gaan nu ook een beetje op en neer. Ook zij heeft moeite om zich goed te houden, maar het lukt.

„Kijk kijk, ze lachen!” zegt Adri minachtend tegen Teun en Rie. Zij krijgt een kleur van schaamte. Die kleur kun je haast niet zien.

„Kom nou eens mee naar de spiegel!” zegt Teun. „Je lijkt wel een schoorsteenveger!” En daar begint het gelach weer.

Ineens komt de boerin naar buiten. Zij dacht zeker: wat is er toch aan de hand? Nu ziet zij het. Adri wil boos weglopen, maar de boerin houdt haar tegen: „Keind, je kos toch zo neit over de stroat kuire! Je lijken wel een zwarte Turk. Bel bell! Kom mee in huus, dan za'k een emmer woater op de deel zette!”

O ja, dat is waar ook. Adri dacht er niet zo gauw aan, iedereen zou haar aangekeken hebben. Dat is geen gezicht om mee op straat te lopen. Even zag zij in het voorbijgaan haar gezicht in de spiegel. Ze leek wel een

rover. Adri huilt van woede. Omdat zij er zo tussen genomen werd.

„Hier, woater! Hier, zeep! En droog-ie mar af an die bongte hangddoek! Hou mar op mit schreeuwe! Ik doch neit da' jij zon ruiter was, Teun!”

„Nou ja!” zegt Teun en zij moet telkens nog een beetje lachen.

Eindelijk is Adri schoon. Die vette rommel gaat er niet makkelijk af, hoor. En nu afdrogen. Die handdoek ruikt naar de koeien.

„Nou keind, zo bin je weer knappies! Nou een balletje?” vraagt de boerin.

Adri schokt met haar schouders, terwijl Teuntjes moeder met de ballenbus klaar staat. De goede boerin zegt: „Nou? Groag of helegoar neit! Mot je nog? Even goeie vrinde, hoor!” en zij doet de bus weer dicht.

Meteen rent Adri weg. Coba haar na. Adri rilt nog van boosheid. Zij is nijdig op Rie en Teun. Op Coba niet. Zij wacht 's morgens niet meer op de anderen ook. Alleen Coba mag met haar mee. Op het laatst bedaart Adri wat. Haar kwaadheid om Rie en Teun begint te zakken. En nu wordt zij ook nog boos op Coba, want die had moeten waarschuwen tegen dat spel. Adri zegt heel vinnig:

„En jij hebt net zo goed gelachen. Ik zag het best!”

Dat is waar, en Coba kan er niet veel op zeggen. Adri is maar aan het foeteren en Coba loopt daar stilletjes bij. Zij wil zo graag vriendin met Adri blijven. Een zacht stemmetje in haar hart zegt: „En nu ben je zelfs haar enige vriendin!” Maar als zij er goed aan denkt hoe zij dan Teun, Rie en Trui in de steek moet laten. . . . Ja, dan lijkt het ineens niet zo prettig meer bij Adri. Coba heeft steeds haar best gedaan om zich bij Adri in te dringen. Soms dacht zij wel eens: „Dan moest ik alleen groot met Adri zijn.” En nu is het dan zover gekomen. Vreemd toch: eerst heeft zij hier stilletjes op gehoopt, en nu valt het

haar ineens tegen. 't Is niet eens leuk, hoor. En wat Adri van Trui durfde vermoeden, is eigenlijk ook echt vals. Coba weet zelf niet hoe het komt, maar nu heeft zij een open oog voor Adri's fouten. Dat heeft zij nog nooit zo gehad. Zou dat soms komen doordat die oude vriendinnen haar erg trekken? Coba heeft een naar gevoel bij zich. Een beklemd gevoel. 't Is maar net of zij ergens afscheid van genomen heeft.

De volgende dagen zijn Adri en Coba steeds samen. De anderen bemoeien zich niet meer met dat tweetal. Die drie hebben veel schik met elkander, er heerst een vrolijke stemming onder hen. Dat ziet Coba heel goed, en zij wordt daar jaloers op. Was zij maar weer.... Haar oude vriendinnen zijn vrij, zo vrij als een visje in het water. Zij hoeven niemand naar de ogen te zien. Rie en Teun en Trui zien best hoe Adri en Coba met elkander omgaan. Zij zouden soms zeggen, dat Coba het niet erg naar de zin heeft. Die Coba kan soms zo'n eigenaardig gezicht zetten. Een beetje treurig. Net als.... ja, net als iemand, die achter een tralieraampje zit te turen. Hun oude vriendin is niet vrij. Zij is een gevangene, Adri's gevangene. Af en toe lijkt het wel of er op Coba's gezicht iets te lezen staat. Alsof er op geschreven staat: „Was ik maar weer jullie vriendin.”

En ja hoor, een paar dagen later staat Coba op Trui en Rie en Teun te wachten. Zij heeft een erge kleur. „Ik ga weer met jullie mee, hoor!” komt het schuchter uit Coba's mond.

„Waarom?” vraagt Rie. En verder zegt zij: „Nou hoef je ook niet....”

„Koest! koest!” zegt Teun tegen Rie en zij legt haar dikke hand voor Rie's mond, zodat zij niet meer spreken kan. En tegen Coba zegt die goedge Teun: „Steek maar bij ons in, hoor!”

Zo gaan er weer vier meisjes over de Schapendrift naar

school. 't Is weer precies als vroeger geworden. Trui is nu ook niet bang meer. Ineens begint Rie te tellen. Heel raar: „Vier - vijf - drie - vier!” De anderen zien haar vragend aan, wat zou Rie bedoelen? Die zegt echter: „Dat zijn *wij* immers? Eerst vier, toen vijf, toen maar drie, en nu weer vier!”

6. „NIET DIE MEISJES... MAAR JIJ!”

En hoe was Adri er nu onder? Eerlijk gezegd speet het haar geducht, dat het zo gegaan was. Doch denk maar niet dat zij dit liet blijken. Als zij haar vroegere vriendinnen bij school ontmoette, dan deed zij heel groots. Zij wierp het hoofd met een voorname beweging naar achteren en zette een onverschillig gezicht. En dan kon zij net lopen doen of die meisjes haar te min waren geworden. Zo trachtte zij haar spijt te verbergen. Maar ondertussen voelde zij terdege welk een lege plaats de anderen hadden achtergelaten. Je kon zien, dat Adri liep te zoeken. Zij miste iets. Nu pas merkte zij hoeveel die omgang haar waard was geweest. Nu het te laat was.... Dat gaat altijd zo. Als je gezond bent, waardeer je dat niet, maar als je op een keertje ziek wordt, besef je eerst goed welk een grote schat de gezondheid eigenlijk is.

Natuurlijk kreeg Adri wel andere vriendinnen. Weet je wat maar zo vreemd was? Dat je haar telkens met een ander meisje zag. Nou, dat deugt al helemaal niet. Hieraan konden Rie, Coba, Teun en Trui goed merken, dat Adri het niet naar de zin had, want anders doe je zoiets niet. Nee, Adri was niet gelukkig, al woonde zij in een mooi huis. Dus het kan best eens gebeuren, dat je in een mooi huis woont, en je kunt krijgen wat je hartje begeert, en dat je toch ongelukkig bent.

De omgang met het viertal leek Adri nu toch zó leuk. Eén ding was echter heel verkeerd; zij zocht de schuld van de scheiding niet bij zichzelf. Het beste is om eerst de schuld bij jezelf te zoeken. Dan vind je altijd wel iets, dat niet deugt. Maar Adri deed zo niet. En daarom kon het ook niet beter met haar worden. De dokter moet immers ook eerst weten waar de zieke plek zit, voor hij pogingen tot genezing kan aanwenden. Nee hoor, Coba, Trui, Teun en Rie zouden nu helemaal niet meer met Adri willen ruilen.

Eigenlijk hadden zij in stilte medelijden met haar. Zouden zij toch maar weer toenadering zoeken? Verbeeld je, dat zij hun neus stootten. Want aan Adri's doen en laten kon je genoeg merken: zij kregen de schuld van alles, hoor. Kijk kijk, zo'n gezicht. Als een oorworm. En ga dan maar eens naar haar toe. Pfoe, je kreeg natuurlijk direct de wind van voren.

Adri zocht de zieke plek waar die niet te vinden was. Thuis werd zij ook onuitstaanbaar. Je hoeft niet te vragen hoeveel verdriet zij haar ouders daarmee aandeed. Het leek net of vader en moeder de schuld kregen. Vooral in deze tijd kon Adri vaak een gezicht zetten, of zij door iedereen verongelijkt was. Het viel voor mevrouw Van Doorn vast niet mee om tegen zo'n ontevreden meisje aan te kijken.

De herfst kwam in het land met zijn lange avonden. Wilde regens stoven tegen alle vensters. Daarna was het weer een poosje droog. Maar het duurde niet lang of er dreven opnieuw zware wolken langs de lucht. De mensen keken naar omhoog en zeiden: „Daar komt weer een schip met zure appels.” Uit die wolken kon je van alles maken: bomen, paardekoppen, wolvekoppen, en heel hoge bergen. 's Avonds moest de lamp al vroeger op in de huizen. Adri wist geen raad met al die tijd. Andere kinderen hebben altijd wel wat te doen, maar je weet net hoe Adri was. Dus vraag maar niet hoe zij zich verveelde. Ledigheid is des duivels oorkussen. Toch zette mevrouw Van Doorn haar wel aan het werk. Doch dat ging meestal met tegenzin. Nu moest Adri een lekker warm onderlijfje breien. Moeder zou haar helpen. Wat je echter met tegenzin doet, gaat nooit goed. En als het niet goed gaat, dan doe je het ook niet graag. Een paar steken deed Adri goed, en dan was het weer mis. Onverbiddelijk klonk het dan uit moeders mond: „Tot zover uithalen.”

En dat moest gebeuren. Denk je dat mevrouw Van Doorn er ook veel aardigheid van beleefde? Natuurlijk niet. O, dat was me dan weer een gezeur zonder eind en op het laatst draaide dat op tranen uit.

Op een avond — 't is tussen licht en donker — gaat moeder eens heel ernstig met Adri praten. Zij trekt haar dochttertje naar zich toe op de divan, en zegt:

„Ik geloof dat jij het niet naar de zin hebt, kind! Wel?” — Moeder zegt het heel lief, en daar kan Adri niet best tegen op dit ogenblik. Juist had zij bij het uitgaan der school haar oude vriendinnen weer voor zich uit zien lopen. Het regende, maar zij liepen toch zo gezellig te babbelen! En Adri had zich toen weer erg alleen gevoeld. Dat nare gevoel wilde niet weg. Het had haar in een verkeerde stemming gebracht. En nu barst Adri in tranen uit. Zij had al erg medelijden met zichzelf en nu denkt zij: moeder ziet zeker ook al, dat ik ongelukkig ben. Daarom werd het Adri te machtig. Moeder laat haar even uitsnikken en dan vraagt zij opnieuw:

„Nou?”

„Ja, die meisjes ook!” Toch nog steeds de schuld aan een ander geven dus.

„Nee Adri, niet die meisjes . . . maar jij!”

Dat valt Adri tegen. Zij zegt nog gauw: „Niettus!” en dan begint zij weer hard te huilen. Maar nu doet zij het van kwaadheid. Omdat moeder die meisjes nog gaat helpen, lijkt het wel. En Adri krijgt nog groter medelijden met zichzelf. Want eerst had zij gedacht, niet helemaal alleen te zijn, omdat zij meende dat moeder haar hielp, en dan is het net of je moeder heel dicht bij je is. Maar nu hielp moeder juist die meisjes. En dat deed je eigen moeder nog wel. Daarom voelt Adri zich ineens van allen verlaten. Zelfs moeder laat haar nu alleen. Dan krijg je net het gevoel of je verdwaald bent in een heel groot bos, en niemand hoort je angstig roepen. Nou, dan ben je er slecht

aan toe, hoor. O, dan krijg je zo'n medelijden met jezelf. Daarom huilt Adri nu zo erg.

„Weet je wat jou kwaal is, kind? Jij weet niet wat *geven* is!”

„Ik geef.... die akelige kinderen.... tóch niets! Ze krijgen.... vast nooit.... wat van me!”

„Dat hoeft ook niet. Bedaar nu wat en luister eens goed! Jij hoeft ook niets te geven wat *van jou* is. Je moet *jezelf* geven. Daar bedoel ik dit mee: dat jij *je liefde* schenkt, en dan....”

„De meisjes.... houden.... niet veel van mij ook, hi-hi-hi-hi!”

„Dat is geen wonder. Want jij dacht steeds aan *je eigen* plezier en aan wat *jij* graag wilt. Jij vond het fijn wanneer zij tegen jou op zagen, want dan *ontving* jij weer

iets. Dan werd jij geëerd. Jij wilt altijd maar *ontvangen* en nooit *geven*, en dat gaat niet. In de bijbel staat: „Het is beter te geven dan te ontvangen.” Jij hebt gedacht: van ontvangen word je rijk. Mis hoor. . . . Jij hebt al zoveel ontvangen in je leven en nog ben je niet rijk. Als ik mijn meisje zo bekijk, dan moet ik zeggen dat jij door al dat ontvangen arm bent geworden. Je bent een arm kind, hoor, jij bent te beklagen!” . . .

Adri begint weer te huilen, want zij voelt nu zo echt, dat moeder medelijden met haar heeft. Dat stemt haar week. Moeder vervolgt langzaam en met veel nadruk:

„Van *geven* word je rijk. En zo maak je ook anderen rijk. De Heere Jezus heeft aan het kruis zelfs zijn leven gegeven om ons rijk te maken. En luister eens: zoveel te meer je geeft, zoveel te rijker word je zelf. En dit is het mooie. . . . je ontvangt dan zelf ook veel terug. Wanneer *jij* probeert om de meisjes lief te hebben, dan zullen *zij* ook *jou* hun liefde schenken. Bid maar of God je daar kracht voor geeft. . . .”

Adri is nu rustiger geworden. Moeders woorden klinken ook zo plechtig in de stilte.

„En nu nog eens wat! . . . Je zei straks: „De meisjes houden niet van mij”, en je hebt er zeker wel bij gedacht: Daarom houd ik ook niet van hen. Weer mis, meisje. . . . Dan zou je dus *eerst* weer liefde willen *ontvangen* en dan pas zelf liefde geven. Daar staat ook iets van in de bijbel: „Wij hebben God lief omdat Hij ons eerst lief gehad heeft”.”

Adri heeft goed geluisterd en zij begrijpt er al iets van. In stilte moet zij moeder wel een beetje gelijk geven, want wat moeder zei is waar. Daarom waren haar woorden als hamerslagen op Adri's hart. Die woorden hebben Adri gewond. De waarheid over jezelf te horen doet altijd pijn. En weet je wat nu zo vreemd is? Toch neemt Adri zich voor om geen toenadering te tonen tot haar oude vrien-

dinnen. Er is een stemmetje, dat zegt: „je moet doen wat moeder zegt”. Er is nog een stem, en die is sterker. Die zegt: „En toch doe ik het niet.” Die twee stemmen spreken tegen elkander in. Welke zal het winnen? Er wordt een felle strijd in haar binnenste gestreden, tussen de machten van het goede en het kwade. Welke zal het winnen?

„En nu moet je maar ijverig aan dat lijfje breien, want daar heb ik wat mee voor.”

„Wat dan, moeder? Krijg ik...”

„Dat zul je wel zien!”

Adri gaat nu druk aan het werk. Want zij is werkelijk benieuwd naar wat zij krijgen zal. Zie je wel? zij denkt wéér aan het ontvangen van iets. Moeder heeft dus een geheimpje. O, Adri is vol verlangen om dat te weten. Daarom breit zij maar flink door. Want dan is het gauw af. En dan hoef je niet zo lang te verlangen ook.

7. TWEE ADRI'S

Het werd October. En het werd November. In het voorst van December viel de eerste sneeuw. Dat is een mooi gezicht als je achter het raam staat, en je ziet die vlokken schuin voor de ruiten heen vallen. De hele wereld werd wit. Dan moest je heel goed kijken, en dan zag je wat. Maar eerst moest je heel lang naar de huizen kijken. En dan ineens zag je iets moois. De sneeuw werd dan wit water. En de huizen waren grote schepen. Die grote schepen dreven zo maar op dat witte water weg. Dat kwam omdat het sneeuwde natuurlijk. Want als het sneeuwen op hield, ja . . . dan stonden de huizen ook ineens weer stil op hun plaats.

Adri staat achter de serreramen. Een zware lucht hing laag neer en ineens begint het weer te sneeuwen. De wind jaagt de vlokken voor zich uit en weldra kun je de voetstappen in de tuin niet meer zien. De hele hei is wit, zo ver het oog reikt. O, wat jachten die grote vlokken nu voorbij de ramen, het lijkt wel een snelle stroom. En het huis gaat de andere kant op. Dat gaat stroomopwaarts. Fijn, dat het Woensdagmiddag is. En als straks het sneeuwen bedaart, mag zij misschien gaan sleden. Even voorbij de boerderij van Teun is een heuveltje en daar ga je zo lekker naar beneden.

Adri staart mistroostig door het raam. Zij moest ineens weer aan haar vriendinnen denken. Dat is nog steeds niet in orde. O ja, zij spraken elkaar wel eens, maar het vlotte niet. Er zat iets in de weg. Dat was haar trotse hart. Er waren eigenlijk twee Adri's. De ene verlangde naar hernieuwde vriendschap, dat was de goede Adri. De andere wilde geen stap in de goede richting doen, dat was de trotse . . . de slechte Adri. Weet je wat nu het ongeluk was? Adri kon niet, want zij was niet vrij. De goede Adri was de gevangene van de slechte Adri. De laatste was

nog steeds de sterkste. Het was heel moeilijk. Daarom had moeder zeker ook gezegd: „Bid maar of God je daar kracht voor geeft”.... Ja, en dat was óók weer erg moeilijk. Want je kunt nooit goed bidden om iets wat je eigenlijk niet graag wilt. De trotse Adri bleef nog te sterk. Er moest zeker eerst iets gebeuren.

„Moeder, mag 'k nu?”

„Sneeuwt het niet meer?.... O nee! Ja, ga dan maar! Maar om vier uur thuis, hoor. En je weet.... dan ga je verder met je breiwerk. Dat kan volgende week nog af. Dan ben *ik* ook wel klaar!”

„Ja moe! Hè moe, voor wie breit u toch dat wollen onderbroekje, zeg u 't eens! Ja moe?”

„Dat zul je wel zien, hoor!”

En daar gaat Adri met haar sleetje. Het plankje is geel en het ijzer rood geverfd. Alles ziet er nog mooi nieuw uit. Wie zouden er allemaal zijn? Misschien Coba, Rie en Teun ook wel. Trui denkelijk wel niet, want dat is toch zo'n koukleum. Die ziet altijd zo wit in de winter. Meestal loopt zij te klappertanden. Adri hoopt maar dat de anderen er zijn, en toch neemt zij zich voor om trots tegen hen te doen. Nee, laat zij dat niet doen. Laat zij liever vriendelijk tegen hen zijn.... Ja hoor, dat laatste neemt Adri zich nu stellig voor.

Gelukkig, ze zijn er. Zij ziet het in de verte reeds.

En kijk, daar gebeurt weer dat vreemde. Ineens doet Adri toch voornaam en erg uit de hoogte. Daar hoefde zij helemaal geen moeite voor te doen, het gaat maar vanzelf. En zij was nog wel met zulke goede voornemens hier heen gekomen.

„Lieve Heere Jezus, wilt U toch alles in orde maken!”

Dat was maar een zucht, doch echt gemeend.

Er spelen hier veel jongens en meisjes uit het dorp. Dit bergje is bij iedereen bekend. Straks zal zij naar haar oude vriendinnen gaan, nu nog niet. Telkens stelt zij het

uit. Daar suist Rie haar voorbij. En daar Coba. En daar weer achter Teun. Elk op de beurt roept: „Ha Adri.” Ze gaan hard, behalve Teun. En telkens botst een volgende slee — die vlugger gaat — tegen die van Teun op. Adri suist ook naar beneden, ze heeft er een kleur van. En dan maar weer naar boven klimmen. Ineens staat zij stil. Zij schrikt hevig. Zij kijkt eens achterom.... nee, niets te zien. Zij voelt eens in de mouw van haar mantel.... ook niet. Coba, Rie en Teun merken haar verlegenheid en komen naar haar toe om te vragen wat er is.

„O, o, mijn armbandhorloge is weg!”

Er wordt gezocht en gezocht. Leuk dat de anderen zo goed mee helpen zoeken. Adri hijgt van angst en zij voelt

haar hart bonzen. Er wordt ook gezocht op plekken waar zij niet geweest is, voorzover zij zich herinneren kan. Eerst wist Adri precies waar zij gelopen had en daar keek zij heel secuur in de sneeuw. Maar weldra zoekt zij overal. Nee, onderweg is zij het horloge niet kwijtgeraakt. Dat weet zij heel zeker, want straks keek zij nog hoe laat het was. Toen zij tegen het bergje opklom. Daarna is zij nog tweemaal naar beneden gegleden. . . . nee, driemaal. Nee, tweemaal. . . . Zij weet het niet precies meer. Misschien heeft. . . . Het kan ook wezen, dat het in de verse sneeuw is gevallen. Daar valt het diep in, en misschien stapte er later een kind op. Dan ligt haar horloge onder de sneeuw en dan vind je het nooit. Nu durft zij ook niet goed naar huis. O, moe zal zo boos zijn. Het ziet er donker voor haar uit. Er is eigenlijk maar één lichtpuntje, en dat is het medelijden der andere meisjes. Je kunt echt zien dat zij nu met haar meelevens: ze kijken allemaal met zulke treurige gezichten naar de sneeuw. Dat medelijden vindt Adri heerlijk, het doet haar zó goed! En soms is zij haast een beetje blij, dat zij het horloge verloor. Even maar, want dan denkt zij weer aan huis. Nou, zij zoekt maar niet verder. En van het sleden is de aardigheid ook af. Daarom gaat zij, met loden schoenen, naar huis. Als de sneeuw gedooid is, zal zij direct weer gaan zoeken. Je ziet het zo liggen dan. Als het tenminste, voor zij komt, niet door een ander werd opgeraapt.

8. EEN ONVERWACHT BEZOEK

Het vriezen bleef echter aanhouden. Het werd Zondag. Het werd Maandag. De mensen keken met een zuinig gezicht naar de koude, blauwe lucht en zeiden: „Dat kon wel eens een streng wintertje worden!” Maar kijk, de volgende dag straalde de zon meer warmte af, vooral tegen de middag. Zou dat dooiweer worden? Nee, nog niet, want weldra ging het zonnetje schuil en later op de middag werd de sneeuw weer hard. Het fijne windje deed opnieuw alle oren steken. Flinke Hollandse jongens en meisjes, die warm gekleed zijn, trotseren echter die kou. Zij trokken er na schooltijd weer op uit met hun sleden. Toch kwamen er niet zoveel meer bij dat bergje: het was een beetje ver en de avonden vielen zo snel. Bovendien.... altijd sleden word je ook zat. Toen de echte liefhebbers bij het heuveltje kwamen, zagen zij het direct al. Er zaten veel donkere plekken in de baan, de sneeuw was deze middag een beetje gesmolten door dat warme zonnetje. Wel werd het nog geprobeerd, maar de slee bleef telkens steken. Overal lag de sneeuw nog dik, maar juist op het baantje niet meer. Dat was jammer, de baan was bedorven. Misschien ging het vannacht weer sneeuwen. Dat moest waar zijn.... Je hoefde dan maar een halve dag naar school ook.

Kort na vieren komt er een meisje met een hond uit het dorp. Zij moet zeker op de Schapendrift wezen. Het meisje huivert in haar dunne mantel. De hond springt vrolijk om haar heen. Hij blijft wel eens een poosje naast haar, maar vaak rent hij een stukje vooruit. Dan weer blijft hij achter om langs een heg te snuffelen. Ginds is nog de sledebaan, die ligt nu helemaal verlaten in de scherpe wind. Die hond lijkt wel dol van vreugde. Hij springt en rent en blaft maar. Daar staat hij plotseling bovenop de heuvel en hij blaft naar dat meisje. Net of

hij zeggen wil: „kijk eens hoe hoog ik hier sta.” Nu begint hij wild in de sneeuw te krabben. Hij graaft zeker een kuiltje. Wat is hij nu toch kalm en rustig ineens! Er is weer iets om aan te snuffelen, zou je wel zeggen. Hij blijft maar op dezelfde plek. En dat meisje is reeds een aardig eind vooruit. Zij roept hem. Die hond bijt dan in de sneeuw en rent met een vaart naar zijn kleine meesteres. Daar gekomen laat hij iets uit de bek vallen. Het meisje bukt zich naar de grond en raapt wat op. Zij houdt dat in de hand en kijkt er naar. Daarna legt zij het weer heel voorzichtig in de sneeuw. Zij gaat nu verder. Maar na een paar stappen keert zij terug op haar schreden. Wat doet dat kind toch geheimzinnig? Zij kijkt eerst alle kanten om zich heen, zeker of iemand haar ziet. . . . en dan bukt ze zich heel haastig, grijpt iets van de grond

en steekt dat vlug in haar zak. O, nu loopt zij door. Kijk eens. . . . zij staat weer stil en kijkt achterom naar het dorp. Net of zij eens wil zien hoever zij reeds daarvan verwijderd is. Misschien is zij wel verdwaald. Maar waarom doet zij dan zo eigenaardig! Ineens begint dat meisje naar het dorp te draven. Maar het duurt niet lang of zij staat weer stil. Dan draait zij zich met een ruk om en verder stapt zij stevig door, alsof zij nu eindelijk weet waar zij wezen moet. Waar gaat dat meisje zo laat nog heen? Wat is dat voor een meisje? En waarom deed zij straks zo vreemd en geheimzinnig?

Op ditzelfde ogenblik gebeurde er dicht bij het dorp ook iets. Daar zaten een dame en haar dochttertje om het hardst te breien. Het leek wel een wedstrijd.

„Gewonnen!” roept Adri en zij toont triomfantelijk haar onderlijfje, dat nu klaar is.

„Dat is ook wat!” zegt moeder, „nu verlies ik het nog van mijn eigen kind.”

„En wat gebeurt er nu, moe?”

„Eerst moet ik nog een paar steken doen, en dan ben ik ook klaar! Zie zo, ik ben ook zover!”

„En dan, moe?”

„Nu eerst de tafel dekken en brood snijden! Straks komt vader!”

„En dan, moe?”

„Dan moet jij je maar warm aankleden!”

Daar begrijpt Adri niets van. Aankleden? Ja hoor, aankleden.

In een wip heeft Adri haar brood op. En als de anderen ook klaar zijn, leest vader. Warempel, moe kleedt zich ook aan, zij moet zeker nog ergens heen. Onderlijfje en broekje worden in aparte papiertjes gewikkeld. Die pakjes moeten dus mee. Waar zou moe heen gaan?

Zij gaan de Schapendrift op. Langs Coba's huis. Langs

een boerderij. Nog verder gaan zij. Hier woont Rie. Moe loopt maar door. Zij zal toch niet naar Truitje. . . . Ginds ruisen reeds de donkere bomen over de sneeuw. Dat geluid komt nader en nader. Een gele rechthoek is in de duisternis uitgesneden. Dat is een ruit met een dunne doek er voor, en daarachter brandt de lamp. O, wat kraakt die sneeuw. Bezijden het huis staat iets donkers, o, dat is een schuur. Adri schrikt, want plotseling hoorde zij heftig blaffen. Dat deed Turk, de hond. Het waakzame dier blaft maar, je hoort de ketting rammelen. Daar wordt de deur geopend.

„Wie is daar?” roept een man in de verlichte deuropening. Hij kijkt onderzoekend de duisternis in.

„Goed volk, hoor!” antwoordt mevrouw Van Doorn. Moeder en dochter treden binnen. — „O, bent u het!” zegt die man.

Och, och, Adri weet niet wat zij ziet. Stoelen met gaten in de zittingen. Stoelen met houten zittingen; planken lijken het wel. En kijk eens zulke poten onder die tafel: poten met letters. Ze branden hier maar gewoon petroleum in de lamp. He, wat zit die stoel hard. En wat voelt Adri een tocht. Daarom kijkt zij eens naar de deur, maar die is goed dicht gedaan. Die kou komt zeker door allerlei reten en naden naar binnen. Er is geen warm stoken aan. Schuchter komt Trui uit een donkere hoek naar het licht van de lamp. Zij schaamt zich, want zij ziet er zo raar uit. Zij heeft een oud jak van moeder aan en zou juist naar bed gaan. Dat jak is haar veel te groot, maar het zit lekker warm in bed. 's Winters gaat zij altijd vroeg naar „de kooi” voor de kou. Er ligt hier ook geen kleed. Een kleine jongen begint te schreien, hij is zeker wakker geworden van het gepraat. En hoor dat dak eens kraken. Ook op de tafel ligt geen kleed. Truitjes moeder ruimt de kopjes op en veegt met een vaatdoek de achtergebleven kruimels weg. Nu zie je ook de kringen van de

kopjes niet meer. Adri is bang geworden, omdat zij niet wist dat er mensen waren, die het zo arm hadden.

„Kijk eens, juffrouw Soeren, dat is voor den kleinen jongen, en Adri heeft ook iets!”

„Voor jou, Trui!” zegt Adri en zij reikt haar het pakje over.

Wat zet Trui een ogen op. Zij glinsteren als kralen. Haar gezicht straalt van blijdschap. „O, moeder, kijk eens, wat mooi! Wat zal dat warm zijn!” roept Trui en zij danst van plezier. Inmiddels heeft juffrouw Soeren het andere pakje geopend. „Nee, kijk eens, man! wat rijk toch, wat rijk!” Zij legt het broekje op tafel en aait er voorzichtig met de vereelte handen over. Haar vingers blijven even aan de wol haken, want die vingers zijn ruw van het werken en ruw van de winterkou.

„Ikke koud! Ikke boekie an!” roept het kleine ventje.

Adri zoekt moeders ogen. Daar zitten tranen in. — „Die kleine schat!” zegt moeder op medelijdende toon.

Ook juffrouw Soeren heeft last met haar tranen. Een grote trilt op haar wang en loopt dan langs haar mond naar omlaag, je ziet daar een natte streep glinsteren in het licht. Maar dat zijn tranen van vreugde.

En Trui. . . . o, zij raakt niet uitgekeken op dat mooie, lichtblauwe onderlijfje. Zij strijkt er voorzichtig over heen alsof zij bang is dat het breken zal. Telkens kijkt zij Adri met grote, dankbare ogen aan. De bezembinder knipt erg met zijn wimpers, het lijkt wel of er stof in zijn ogen gewaaid is. — „'t Is te veel, 't is te veel!” zegt hij.

Maar Adri is ook heel blij geworden. Dat komt omdat zij een ander blij maakte. Zij voelt zich zó rijk met Truitjes vreugde. Door iets te geven heeft Adri zichzelf verrijkt. Moeder had wel gelijk, toen eerst.

Ineens legt Trui haar onderlijfje op tafel en zij komt regelrecht naar Adri toe. Voordat deze weet wat er gebeurt, heeft Trui haar hand gegrepen om Adri hartelijk te

bedanken. Er stroomt een warm gevoel door Adri heen en het lijkt wel of daar binnen iets ontdooien gaat. Adri kleurt. Zij slikt iets weg, want er zat een brok in haar keel. Een stemmetje, diep in haar hart, zegt: „Toe nou.... toe nou!” Er schijnt iets in haar binnenste te breken. Misschien is dat haar trotsheid wel. En dan zegt zij heel beslist:

„Trui, wil je mij al het lelijke vergeven?”

„Dat heb ik al lang gedaan!” zegt Trui ook heel beslist. De manier waarop zij dit zegt laat geen twijfel over of zij het meent. Het kwam er zo echt hartelijk uit.

Adri haalt nu ruimer adem. Net of zij zoeven uit een gevangenis werd losgelaten. Zo diep zucht zij ook. Die zucht

komt helemaal onderuit. Zou dan eindelijk het goede in Adri zijn vrijgekomen uit de gevangenschap? Straks rammelde Turk met zijn ketting. Ook Adri heeft lang vast gezeten aan de sterke ketting van haar trotsheid. Is nu de andere Adri de sterkste geworden? Wie zal het zeggen. De tijd zal het moeten leren.

„Dank, dank, mevrouw! En jij ook, jongejuffrouw!” begint Truitjes moeder. Het was een poosje heel stil geweest in huis, zodat je het waaien der dennen goed kon horen. De kleine peuter slaapt nu ook weer.

„Ja mevrouw! Ik ook!” zegt de bezembinder. „En voor die mand met levensmiddelen wil. . . .”

„Ssst! Ssst!” Mevrouw Van Doorn wil niet hebben, dat Soeren verder spreekt. Juffrouw Soeren had haar mond ook al open, zeker om te bedanken, maar nu sluit zij haar mond weer. Zij schijnt te begrijpen, dat Adri er niets van weten mag.

Er staat nog een oude kast in dit schamele vertrek. De voorste poten zijn zeker gebroken, want op de plaats daarvan liggen plankjes op elkander gestapeld. Soerens stoel kraakt. Hij staat op en haalt wat boven de kast vandaan. Een klein pakje. Er trekt even een gelukkige glimlach over zijn harig gezicht, en voordat hij het krantenpapier loswikkelt, zegt hij:

„Ik ben blij, dat wij mevrouw ook eens verrassen kunnen!” Dan opent hij het pakje.

„O, moe, o, kijk eens! O, moe, mijn armbandhorloge!” roept Adri uit. Zij sprong van haar stoel, die nu helemaal niet hard meer zat, en gaat vlak bij den bezembinder staan. Zij kijkt hem zo vol verwachting aan, alsof zij het antwoord op een onuitgesproken vraag van zijn lippen wil lezen.

„Maar kind!” zegt mevrouw en ook zij kijkt den bezembinder vragend aan.

„Mij hoef je niet te bedanken, jongejuffrouw, want. . . .”

„Noem u haar toch Adri!” valt mevrouw Van Doorn hem in de rede.

„... want Trui is de vinder, hoor!”

En dan vertelt hij wat Trui vanavond is overkomen met de hond. Was het geen wonder, dat Turk juist op die plek een kuiltje ging krabben? „’t Is toch zo’n malle meid,” zegt Soeren, „want eerst wilde zij het horloge daar weer neerleggen. Omdat zij bang was dat er misschien iemand liep, die haar zag.... En dat die ander dan al gauw zou denken aan diefstal. Toch is zij maar zo wijs geweest om het horloge mee te nemen. Ja, die hond toch!” Adri kreeg het warm, want eenmaal heeft zij Truitje ten onrechte verdacht. Zou Soeren dat ook weten? Zeker niet, want hij lacht zo aardig tegen haar.

Wat werd dat toch een wonderlijke avond, vol onverwachte gebeurtenissen. Eindelijk gaan ze heen. Moeder spreekt nog wat op fluisterende toon met den bezembinder en diens vrouw. Terwijl Adri op moeder wacht, hoort zij daar binnen weer: „Ikke mooie boekie an!” Het kleine ventje is weer wakker geworden.

Er wordt weinig gesproken onderweg. Ineens denkt Adri aan die mand.

„Zeg moe, wat was dat met die mand?”

„O, heb je het toch gehoord?”

En dan vertelt moeder het maar. Tenslotte zegt zij:

„Denk er om, dat je er met niemand over spreekt!”

„Nee moe!”

„En ook niet over het onderlijfje en dat broekje. Nergens over. Dat moet een geheim tussen ons blijven!”

Dat belooft Adri. Het is donker over de hei. Heel in de verte zie je de lichtjes van het dorp. Heel hoog boven haar ziet zij de koude sterren pinkelen. „Ik dank u, lieve Heer,” zucht Adri onhoorbaar. Moeder en dochter lopen in gedachten verdiept. Adri voelt geen kou, want er brandt iets in haar hart en dat verwarmt het hele lichaam.

Er is iets met Adri gebeurd vanavond. Haar ogen werden geopend voor iets wat zij tevoren niet zag. Zij heeft grote armoede aanschouwd, en meteen wist zij ook hoe zijzelf in weelde werd groot gebracht. Haar ogen werden geopend voor Gods gaven. Nu is er ook stille dankbaarheid in haar hart. Nu heeft zij leren verstaan, dat je van geven rijk wordt. Omdat zij leerde geven, heeft zij veel ontvangen vanavond. Er is nog iets anders, en dat schrijnt in haar binnenste. Het geeft zo'n weeë pijn. Voor veel zaken zijn haar ogen geopend. Ook voor haar eigen ondankbaarheid. Hoe kon zij toch altijd zo ontevreden zijn. Zij loopt er over te denken hoe lelijk dat van haar geweest is, hoe *zondig!* Straks heeft zij God gedankt, want zij had het blijde gevoel, dat nu alles wel in orde zou komen, ook met haar oude vriendinnen. Ja, met de mensen en met de meisjes zal het misschien dan goed komen, maar... met God ook? Daar is Adri nog lang niet zeker van. Ginds schittert toch zo'n grote ster. De hemel is met sterrengruis bezaaid, talloze kleine lichte puntjes. En wat is de lucht nu ontzettend hoog. En even stil als straks... en even onhoorbaar als toen, zucht Adri: „Wil mij toch alles vergeven!”

In het huisje bij het bos had Adri zich zo opgeruimd gevoeld. En onderweg ook nog. Daarom had zij zo licht gelopen, dat het wel zweven leek, maar nu kreeg zij weer iets zwaars te dragen. En dat is waar ook:

„Moe, wilt u mij ook vergeven?” Het klinkt schuchter, want Adri moet er nog aan wennen om vergeving te vragen. Dan lijkt het immers net of je je erg vernedert.

„Alles, kind! Je maakt me zo rijk!”

Het wordt nu weer iets lichter voor Adri. Iets wel.

Diezelfde avond spoedde zich een donkere gedaante over de Schapendrift in de richting van de ruisende dennen. Het leek wel, dat hij wat onder de arm droeg. Die gestalte

liep voorover gebogen, want de wind begon aan te wakkeren. Al verder ging hij over de sneeuw. Ginds, aan de rand van het bos, brandde een zwak licht. Wat moest die man? Voerde hij soms wat in zijn schild? Om deze tijd van het jaar hoorde je wel eens meer van nare dingen, er liep soms kwaad volk bij de weg. Die man was ineens niet meer te onderscheiden. Waar liep hij nu? Er kraakte een dood hout en meteen begon ergens een hond verwaarloosbaar te grommen. O wacht, een klink werd opgelicht en even stonden er twee donkere figuren voor het gele licht van de geopende deur. De mannen traden binnen en

de deur ging dicht. De wind grolde in de bomen. Er rammelde een ketting in de schuur. Weer ging de deur open. Weer stonden daar twee donkere gestalten en daarachter zag je — iets vager — een vrouw. Er klonken enige woorden, maar je kon niet horen wat er gezegd werd. Die woorden fladderden als blaadjes weg op de wind. De deur werd gesloten. Er liep iemand door de sneeuw. Hij had niets bij zich. Die gestalte liep achterover, want de wind blies hevig in zijn rug. Al verder verwijderde hij zich van dat bos. Ginds brandden de lichten van het dorp. Hij stapte voorbij een huisje. Daarna voorbij een boerderij. Eindelijk liep hij onder het licht van de eerste lantaren door. Omdat hij zijn hoofd zo achterover hield, kon je zijn gezicht eventjes heel duidelijk zien. Een ogenblik stonden zijn ogen heel somber, maar toch kwam er een glimlach op dat gelaat. Toen schudde hij het hoofd weer. Die man had zeker nog laat een boodschap gedaan. Weer naderde hij een lantaren. Het leek wel of hij blij was. Misschien verheugde hij zich er over, dat hij weldra weer bij de warme kachel zou zitten.

9. EEN NIEUW BEGIN

De volgende morgen kwam er — zo tegen acht uur — een meisje uit het huisje van den bezembinder. O, dat zal Truitje wel zijn. Nee, Trui is het niet. Ja, zij is het toch wel. Nee, toch niet. . . . Jawel, 't is Truitje, hoor. Maar er is iets vreemds aan haar. Daardoor kun je haar niet zo gauw herkennen. O wacht, dat komt door die mantel! Zij heeft een andere mantel aan, een mooie. Zo komt het, dat zij er zo vreemd uit ziet. Nou, zij is wát netjes, hoor. Die mantel staat haar goed. Dat zegt Rie ook. En even later Teuntje ook al. De wind is scherp, maar Trui loopt niet meer te huiveren als voorheen. Zij schoekt eens heel behaaglijk met de schouders, en kruipt dan diep in de weldadige warmte van haar mantel weg. O ja, dat is waar ook. . . . gisteren heeft zij Adri's horloge gevonden, en daar weten de meisjes nog niets van. Zou zij het gauw vertellen? . . . Nee, zij doet het niet ook, want anders gaan zij natuurlijk de hele tijd over dat horloge praten. En dan raakt haar mantel op de achtergrond. Trui vindt het veel te leuk, dat zij zo bewonderd wordt. 't Is maar mantel voor en mantel na. Straks zal zij hen verrassen met haar mededeling. En daar heb je Coba. „Ha die Coba!” roepen haar vriendinnen, en Trui denkt: „zou zij niets zien?”

„Hallo!” zegt Coba en zij glimlacht naar de meisjes. Juist wil zij weer ergens anders heen kijken, maar ineens gaan haar ogen naar Trui. Die ogen staan wijd open van bewondering.

„Poe-poe!” zegt Coba. Meer niet. Zij zet echter zo'n grappig gezicht naar Trui, dat de anderen er om lachen moeten.

„Je gezicht zakt af!” roept de dikke Teun.

Trui is wel een beetje trots. Zij probeert om geen lachend gezicht te zetten, want anders lijkt het net of je loopt op

te scheppen. Maar zij kan die lach haast niet tegen houden. Zij kon goed merken, dat Coba haar die mooie mantel zo echt gunde. Zo gaan zij met z'n vieren gearmd naar de brand. Af en toe buigt een der meisjes zich een beetje voorover om nog eens goed naar Trui te kijken. Zij lijkt wel een hofdame. Trui merkt dit alles best. Nee hoor, van dat horloge komt straks wel. De weg is immers nog lang. . . .

Rie loopt tussen Teun en Coba in. Plotseling krijgen die twee een duw in de zij met een elleboog en dan wijst Rie met haar ogen in welke richting zij kijken moeten. Rie had gauw willen zeggen, dat Adri er stond. Maar omdat zij er reeds te dicht bij waren, kon dat niet meer. Daarom zegt Rie het met de ellebogen en de ogen. O ja, daar is Adri. Had Trui haar geheim maar verteld. . . .

„Dag!” zegt Adri schuchter, en zonder aarzelen steekt zij bij Trui in.

„Daag!” zeggen de anderen nu ook. Voor de tweede maal is er vanmorgen iets vreemds gebeurd. Eerst dat Trui een mooie mantel droeg. En nu komt Adri zomaar bij hen lopen. En dat zij zo flink bij Trui instak, is ook erg vreemd. De meisjes weten niet, wat zij daarvan denken moeten. Alleen Trui begrijpt hoe alles in elkaar zit. Zij kan ineens allen uit de droom helpen, als zij het wil. Maar zij denkt ook: laat Adri het nu maar vertellen. O gelukkig. . . .

„Zeg, kijk eens!” Adri stroopt de mouw van haar mantel op. . . . Wat zetten Rie, Coba en Teun nu ogen op!

„Waar was het?”

En dan vertelt Adri het hele verhaal. Trui vindt het heerlijk om er naar te luisteren, en als de meisjes haar eindelijk vragen waarom zij haar mond niet open heeft gedaan, dan zegt Trui alleen maar: „Nou ja!”

Er wordt veel over dat horloge gebabbeld en eigenlijk vindt niemand het vreemd, dat Adri weer gewoon in de

kring is opgenomen. Dat ging vanzelf. Adri is veranderd, zouden ze wel zeggen. Ze doet zo leuk tegen Trui. En je voelt, dat het niet alleen door dat horloge komt.

Trui is stiller geworden. Er is een stemmetje, dat zegt: „Toe nou. . . . toe nou!” Er is ook een stemmetje, dat zegt: „Je moet niets zeggen, als Adri het niet vertelt.” Daarom is Trui zo stil. Omdat zij maar naar die stemmetjes loopt te luisteren. . . . „Toe nou, zeg het nou!” . . . „Niet doen, want dan weten ze meteen dat je die mantel gekregen hebt, dus dat je erg arm bent!” . . . „Zeg het nou; dat je arm bent, is immers niet jou schuld? En de schuld van je vader en moeder net zo min, ja, zeg het maar!” . . . „Niet doen!” . . . „Wel doen!” . . . „Laat Adri het maar vertellen!” . . . „Nee, dat moet je zelf doen, want dat is aardiger voor Adri!” . . . En zo blijft het maar aan de gang in Truitjes hart. Ineens trekt zij de stoute schoenen aan:

„En die mantel heb ik van Adri gekregen!” Trui kleurt er van.

Rie, Teun en Coba horen wel veel nieuws vanmorgen.

„Ja, die mantel droeg ik toch niet meer!” Dat zegt Adri niet om groot te doen. De meisjes zouden misschien denken: „Zo'n dure mantel zo maar weggeven?” En nu Adri duidelijk maakte, dat zij die mantel toch niet meer droeg, nu lijkt het net of de gift niet zo groot is.

Daarna vertelt Trui ook, dat zij bovendien nog een mooie nachtpon kreeg. En een gebreid onderlijfje. En haar kleine broertje was zo blij met zijn wollen onderbroekje! Hij wou maar in zijn nachtpakje blijven lopen. Dan kon iedereen dat broekje zien. Hij zei maar niets anders dan: „Mooi boekie! Mooi boekie!”

Adri is stiller geworden. Zij hoort de blijdschap trillen in Truitjes stem. Daarom loopt Adri in stilte te genieten. Zij voelt zich veel gelukkiger dan voorheen, o, dat scheelt wat. Het ware geluk schuilt niet in het ontvangen van

veel moois, dat weet Adri nu heel goed. De laatste dagen hebben haar die les wel geleerd. En wat hebben de oude vriendinnen haar weer vriendelijk ontvangen. Alsof het maar heel gewoon was, dat zij bij hen kwam lopen. En er worden ook geen oude koeien meer uit de sloot gehaald. Dat alles brengt Adri in een blijde stemming. Toch blijft er nog iets, dat haar vreugde soms tempert. Even, want het duurt nooit lang. Er kan opeens een klein wolkje voor de zon van haar stille vreugde heen drijven. Zo is het er, en zo is het weer weg. Maar het komt telkens weer terug. Een kleine onrust maar, doch dit belet Adri om volkomen blij te zijn. . . . alléén maar blij te zijn. Vreemd toch. Het is weer datzelfde gevoel van gisteravond, toen zij met moeder naar huis ging onder die onmetelijk hoge sterrenhemel. Je kunt soms zo blij worden, wanneer je naar de sterren kijkt. En je weet zelf niet hoe het komt. Maar overdag zie je geen sterren. . . .

Het Kerstfeest is in aantocht. Dan denken we er weer aan, dat de Heere Jezus arm werd om ons rijk te maken. En elke morgen tellen de vijf meisjes van de Schapendrift, hoeveel dagen het nog duurt voor zij vacantie krijgen. De meester op school is al bijna klaar met het vertellen van de Kerstgeschiedenis. Gisteren begon hij reeds met de Engelenzang. Toen heeft hij gesproken over: „Eere zij God” en over „Vrede op aarde”. Daar heeft meester wát mooi van verteld, je móest wel luisteren.

De kinderen zitten allen reeds netjes met de handen over elkander. Zij weten al lang waar de meester het vanmorgen over hebben zal. Over: „In de mensen een welbehagen”.

En dan zegt meester: „Vanmorgen wil ik het hebben over een vrouw, die door iedereen als het ware met de vinger werd nagewezen. Want deze geschiedenis is nu aan de beurt.” Daar kijken de kinderen vreemd van op.

De meester wacht even. En hij kijkt de klas eens rond alsof hij zeggen wil: „Steken jullie de vingers nog niet omhoog om te zeggen, dat ik in de war ben?”

Direct is er nu een jongen, die zegt: „Meester, u vergist u!” Die jongen durft goed, hoor, want die durft maar zo te zeggen, dat de meester zich vergist.

„Waarom?”

„Omdat we. . . . omdat u zou vertellen over: in de mensen een welbehagen!”

„Juist! Daar wil ik het dan nu over hebben!”

En dan vertelt meester over een vrouw, waar niemand graag mee omgaan wilde. Want de mensen in haar woonplaats kenden haar goed, die wisten wel dat zij een slechte vrouw was. Misschien werd zij soms wel met de vinger nagewezen.

De kinderen luisteren als vinken. Zij denken telkens nog, dat meester in de war is, maar hij vergist zich natúúrlijk niet, hoor. Allen zijn benieuwd hoe dit aflopen zal, want er zit vast en zeker iets achter. Daarom wordt er zo goed geluisterd.

„En toch kenden de mensen die vrouw niet. Als je iemand precies wilt kennen, dan moet je eerst alles van hem weten, dan moet je hem in het hart zien. . . . Dat kunnen wij niet. En daarom wisten de mensen niet alles van die vrouw. De Heere Jezus zag in haar hart. Daar was diep verborgen een verlangen naar verlossing uit de slavernij van haar zonden, en naar een nieuw en beter leven. Die de zonde doet, is een gevangene. . . .”

Adri luistert toch zo goed. Meester heeft het al meer over deze dingen gehad, maar het lijkt net of zij het nu voor het eerst hoort. Dat komt omdat zij nu met haar hart luistert. Het gaat bij deze geschiedenis eigenlijk om Adri. . . . Slavernij, . . . een gevangene. . . . Adri herinnert zich nu, hoe graag zij weer goed met de meisjes wilde worden, en toch kon zij niet. Omdat de slechte Adri

haar gevangen hield. Het staat haar ook duidelijk voor de geest, hoe slecht zij was door die ondankbaarheid tegenover Gods gaven. Het lijkt wel of meester nu over Adri vertelt. Zou God ook haar willen vergeven? . . .

„O zeker, zij was een heel slechte vrouw. Maar de Heere Jezus kende ook dat andere, dat heimwee naar Hem, dat smachten naar vergeving. Niemand wist iets van haar oprecht berouw. De Heere Jezus wel, want Hij doorziet de harten. Daarom verstootte Hij haar niet, en Hij zei: Uw zonden zijn u vergeven. Waar de Heiland oprecht berouw ziet, daar worden de zonden vergeven. Denk er aan, kinderen, zo ziet de Heere ook in jullie hart!” . . .

Dat vindt Adri heerlijk om te horen. Met niemand heeft zij nog over haar berouw gesproken. Dat zat diep in haar binnenste opgeborgen. Maar de Heere Jezus ziet het bij haar dus ook. Adri vindt het nu heerlijk, dat de Heere Jezus alles ziet.

„Zelfs de grootste zondaar of zondares kan vergeving ontvangen, kinderen! Dat is de blijde boodschap van het Kerstfeest. Dat vertelt ons ook de Engelenzang!”

De geschiedenis is uit. Maar de kinderen zien, dat meester nog meer wil zeggen. Daarom blijft het stil in de klas.

„Zie zo, nu heb 'k dus vanmorgen verteld over het laatste gedeelte van de Engelenzang: in de mensen een welbehagen. In zulke zondige mensen als deze vrouw heeft God een welbehagen, wanneer zij *met haar berouw* tot Hem komen. Zijn er hier soms kinderen, die berouw hebben over hun slechte daden?” . . .

Daar wordt het nog stiller van. Adri schrok eerst een beetje. Zij durft haar vinger niet op te steken, hoor. Maar dat verlangt meester ook niet. Zulke dingen moet je aan den Heere Jezus zeggen.

„Luistert dan! Uit naam van den Heere Jezus mag ik tot zulke kinderen zeggen, dat Hij hun zonden vergeven wil.

Wanneer iemand waar berouw heeft, dan *zijn* de zonden vergeven"

O, het is nu zo licht in Adri's hart geworden. Het lijkt precies of meester iets voor den Heere Jezus doen moest. Alsof de Heiland tot hem zei: „Zeg maar uit Mijn naam aan Adri, dat ik haar kwaad vergeven heb!”

„Begrijpen jullie nu waarom ik vanmorgen juist deze geschiedenis vertelde? Omdat deze gebeurtenis duidelijk laat zien wat de Engelenzang bedoelt. Het is een plaat bij de Engelenzang. . . . Nee, nee, ik vergiste mij niet, al dachten jullie van wel.”

O ja, nu begrijpen alle kinderen het goed. Zij zullen het verhaal van deze morgen niet gauw meer vergeten. Begrepen *alle* kinderen het goed? Er is er één, die het vast en zeker goed heeft gevoeld. Omdat zij luisterde met het hart. . . . Omdat Adri zelf bij deze geschiedenis is betrokken geweest. . . .

Om twaalf uur hebben de meisjes van de Schapendrift het er onderweg nog even over. Het was ook zo vreemd, en zo mooi. Maar weldra praten zij weer druk over andere zaken.

Adri loopt weer bij hen. Zij hoort nu voorgoed bij deze kinderen. Er schijnt nu een hechte band om dit vijftal heen gesmeed. Er ligt een blijde trek om Adri's lippen, heel anders dan vroeger. Er is deze morgen een goede tijding tot haar gekomen. . . .

Twee dagen later.

De school ging reeds om halfvier uit. Dat gebeurt wel meer, wanneer de kinderen vakantie krijgen. Want dan is het feest natuurlijk, en bij een feest hoort ook een half uurtje vroeger vrij. O, o, wat is er een gejoel op straat. De lucht is erg donker, o, kijk eens! En nu hebben we vrij. . . . en nu komt er misschien een dik pak sneeuw. . . .

En dan.... en dan....

En waarom kijkt Adri zo opgeruimd bij het verlaten der school? Is het omdat zij vakantie kreeg? Ja, daarom ook, maar meer nog om iets anders. Is het dan omdat moeder nu minder op haar hoeft te brommen in huis? Och, daar denkt Adri op dit ogenblik niet aan.

Zij heeft voor haar vriendinnen een verrassing klaar. Vanmiddag moest zij vóór schooltijd met moeder naar het dorp, en daarom vond zij geen gelegenheid, haar geheim eerder los te laten. Zij is toen met moeder in verschillende winkels geweest, maar dat zegt Adri niet. Zij zegt alleen maar:

„Zeg, komen jullie Tweede Kerstdag allemaal bij mij op visite? Om vier uur worden jullie verwacht. Moe zou het ook zo leuk vinden!”

Daar kijken de vriendinnen vreemd van op. Bij Adri op visite komen? In dat mooie huis? Bij die deftige mevrouw?.... Er gebeuren de laatste tijd veel onverwachte dingen, hoor! De een voor de ander durft niet ja te zeggen. Elk van hen denkt: „laten de anderen het eerst maar doen!”

„Nou?” vraagt Adri.

„Ikke wel! Wat graag juist!” zegt Rie.

„En ik ook!.... En ik ook!.... Ik ook, hoor!”

Daar wordt druk over gesproken. Wat zal dat raar wezen, om bij Adri op visite te zijn. Toch wel erg fijn. En misschien krijgen zij dan wat van haar vader en moeder.... Adri is toch wel een aardig meisje, hoor. Nu wel. Want zij is helemaal veranderd.

Adri ziet, hoe blij verrast de anderen zijn. „Was het maar vast zover!” denkt zij. Zij verlangt er al naar om de gezichten der meisjes te zien.

„Dus om vier uur, hoor!” roept zij, en meteen opent zij het hek. — „Daag!”

„Daag! Daag! Daag! Daag!”

Adri's gezicht staat zonnig. Bij de hoek van het huis steekt zij nog eens haar hand op. De meisjes wuiven terug. En dan beginnen zij ineens heel druk met elkander te praten. Licht als een veer loopt Adri naar achteren. Dat komt

omdat zij nu vrij is. Zij mag nu opnieuw met haar vriendinnen beginnen.

Er dwarrelen enkele schaarse vlokjes door de lucht. Ginds, over de hei, sneeuwt het al hard. Adri ziet die bui nader en nader komen. Vrolijk grijpt zij de klink van de keukendeur.

I N H O U D

	Blz.
1. Vier vriendinnen	7
2. Wat moet dié een fijn leventje hebben	17
3. Rijk, en toch.... arm	23
4. Een knellende band	30
5. De scheiding	37
6. „Niet die meisjes.... maar jij!” .	44
7. Twee Adri's	50
8. Een onverwacht bezoek	54
9. Een nieuw begin	65